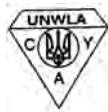

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СUA – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

РІК LXVI

ГРУДЕНЬ

Ч. 12

Редактор – Тамара Стадниченко

Відповідальна за україномовну частину журналу – Лідія Баб'юк-Слиж

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Ася Гумецька, Христя Швед,
 Марта Тарнавська, Вірляна Ткач, Наталія Даниленко,
 Мовна коректа – Святослав Левицький

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СUA \$30.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодинокі число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXVI

DECEMBER

№ 12

Editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA Inc. President
 Lidia Babiuk Slysh
 Martha Bohachevsky Chomiak, Assya Humetsky,
 Christine R. Shwed, Marta Tarnawsky, Viriana Tkacz,
 Natalia Danylenko

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$30.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ – CONTENTS

Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками.....	1
Вітаємо нових членок СUA	3
Наша обкладинка	3
Лідія Слиж. Дорогі Читачі!	3
Ярослава Панчук. Український Різдвяний Вертеп	4
Мирослава Мирошниченко. Різдвяна мрія	5
Із спогадів Ліді та Орисі Лукашевич. Голгофа родини Лукашевичів	6
Василь Стус. Ярій, душе.	8
Інтерв'ю з д-р Оленою Дорожинською-Гошовською	9
Марта Тарнавська. Діти (Уривки із щоденника)	11
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views, & News	13
Ihor Magun. The Greatest Gift for This Holiday Season	15
Editor's Note	15
Tamara Stadnychenko. Our Life: Five Decades – Five Decembers	16
Ніна Сікора. Літературний вечір пам'яті Богдана Ігора Антонича	18
Eva Panchyshyn. Branch 95 Outreach: One River, Many Streams Folk Festival	19
Відійшли у Вічність	20
Христя Швед. Ялинка для звірят	34
Дмитер Слутий. Здійснення дитячих мрій	36
Листи	3, 10, 15
Пожертви і подяки	23, 27, 32
На обкладинці. Ярослава Геруляк. “Вертеп”. Керамічна скульптура (ранні сімдесяти роки ХХ ст.). Світлив Володимир Ткаченко.	
On the cover. Jaroslava Gerulak. Vertep. Ceramic sculpture (early 1970s). Photo by V. Tkachenko.	

Підписано до друку 16 листопада 2009 р.

Маріянна Заяць, голова СUA. Тамара Стадниченко, редактор.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці обов'язково подавати джерело – “Наше Життя”.

В публікаціях журналу редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2009 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Subscription fees for UNWLA members are included in annual dues.

Subscribers who are not UNWLA members should send annual subscription fee directly to

UNWLA, Inc.

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Христос Родився!

*Щиро вітаємо членок СУА та їх сім'ї, а також усіх читачів
«Нашого Життя» з Різдвяними святами!*

*Нехай Різдво принесе мир, радість і надію у наші оселі,
і Боже благословення торкнеться Ваших сердець і залишиться з Вами на увесь рік!*

ДІЛИМОСЯ ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Засідання Головної Управи СУА (жовтень 2009 р.).

Сьогодні вже нікого не здивуєш електронною поштою, теле- чи відео-конференціями, або іншими сучасними засобами спілкування. Але як ці нові технології можуть допомогти покращити зв'язок між Екзекутивою та Округами СУА, між Округами та Відділами і навіть між членами Головної Управи? Чи може котрийсь із вищезгаданих засобів зв'язку замінити особисті зустрічі? За останній рік у нашій організації відбулося чимало адміністративних та програмних змін, але яким ми бачимо СУА через рік, через п'ять років? Саме ці питання обговорювалися за круглими столами у перший день річного засідання Головної Управи СУА, яке відбулося 23-25 жовтня 2009 року на Союзівці, Кергонксон, Нью Йорк. Жваві та змістовні дискусії і підсумки ідей кожного окремого круглого столу переплелися з роздумами про минуле та конкретними пропозиціями на майбутнє.

Головну Управу СУА приймала на своїй території Округа Центральний Нью Йорк, яка звернулася за фінансовою підтримкою до Кергонксонського відділу Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч”. СУА щиро дякує Кредитівці за щедрість і розуміння при наданні спонсорської підтримки для річного засідання Управи, яка дозволила нам зібратися разом та обміркувати пляни нашої роботи на наступний рік.

Після круглого столу у п'ятницю ввечері Почесна голова СУА Ірина Куровицька, яка лише повернулася із Генеральної Асамблеї Міжнародної Ради Жінок, що відбувалася у Південній Африці, поділилася своїми враженнями із Асамблеї і розповіла про зустріч з українською делегацією.

У суботу та неділю порядок денний дозволив нам послухати звіти про досягнення, торкнутися деяких проблем і представити пляни на майбутнє. Почесні голови СУА Анна Кравчук та Ірина Куровицька особисто привітали усіх присутніх. Також було зачитано вітання від Лілії Григорович, голови Союзу Українок України і Ольги Пастушенко, голови Львівської Округи СУУ. Місцеві Відділи СУА приєдналися до святкового обіду членів Головної Управи у суботу; під час цього обіду Христина Швед, виховна референтка СУА, була нагороджена стипендією Фонду ім. Еви Сташків, після чого ми мали нагоду переглянути прозорки із світлинами про подорож літньою Україною (Маріянни Заяць, Дарії Дроздовської і Віри Кушнір).

Пляни і цілі, визначені Головною Управою минулого року («Наше Життя» за жовтень/листопад 2008) дають позитивні результати, і я хочу детальніше торкнутися кількох головних питань. Було приємно почути позитивні відгуки про зміни у «Нашому Житті»: журнал став змістовнішим, а його формат – цікавішим. Наше запрошення до українських художниць в Америці представляти свої твори для обкладинки «Нашого Життя» викликало велике зацікавлення, і ми щиро вітаємо усі подані до розгляду роботи. Ми розуміємо, що деякі статті чи обкладинки отримали неоднозначні відгуки, але найважливіше те, що наш журнал читають і обговорюють! Як і минулого року, я хотіла б наголосити, що ми вітаємо Ваші статті та коментарі до «Нашого Життя» і заохочуємо Вас писати на електронну адресу (unwla@unwla.org) або до канцелярії СУА в Нью Йорку.

Окрім іншого, голови Округ отримали нові матеріали кампанії СУА «Приєднання нового членства». Заступниця голови СУА для справ організаційних, Зв'язкова віддалених відділів, а також Зв'язкова вільних членок зосередилися на комунікації з членством СУА на усіх рівнях. У 2009 році ми привітали створення двох нових відділів: 131-го у Нью Джерзі та 132-го у Дітроїті; і сподіваємося на завершення формування відділу у Північній Дакоті і в Північній Кароліні. Новим відділам надзвичайно потрібна підтримка, тому наступного року ми підготуємо для них спеціальний посібник.

У своїй презентації минулого жовтня експерт нашого вебсайту говорила про оновлення вебсторінки СУА, але ту роботу, яку вона зробила за минулий рік зі своїм комітетом, можна назвати не просто оновленням, а справжнім перетворенням! Окрім загальної інформації про СУА, вебсайт містить новини про події у наших відділах – ці оголошення і коротенькі статті з'являються на сторінці майже одразу ж, як ми їх отримуємо. Наш експерт ласкаво запрошує членок СУА користуватися нашим вебсайтом – це найшвидший і найефективніший спосіб ділитися нашими ідеями та досягненнями.

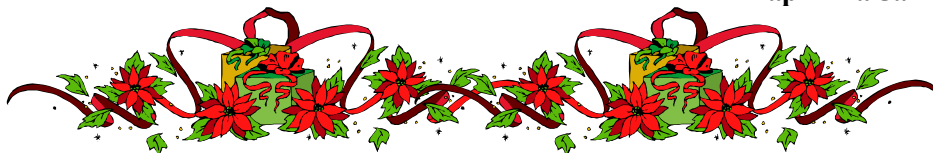
На додачу до усіх звітів референтка Суспільної Опіки СУА детально розповіла про нашу нову акцію «Допомога і Догляд для Старших». Ми попросили голів округ скоординувати допомогу для визначених геріатричних домів в Україні. Децентралізувавши цей проєкт, ми намагаємося заохотити Окружні Управи і відділи у цих округах до тіснішої співпраці. Ми почули чимало запитань, проєкт викликав жваве зацікавлення. Звичайно, референтка Суспільної Опіки СУА буде завжди готова відповісти на Ваші питання чи дати пораду округам, пов'язану з організацією проєкту. Наші читачі зможуть прочитати про наступні кроки акції, коли вона почне набирати оберти на початку 2010 року.

Кожна членка Головної Управи СУА подала звіт, розповівши про свою роботу за минулий рік та пляни на наступний. Я щиро дякую кожній з них за їх працю, без якої минулий рік не був би таким успішним. Мені вкрай приємно працювати з цією групою надзвичайних жінок, і оптимістична та позитивна атмосфера річного засідання лише підтвердила ті спільні зусилля, які докладаються заради загального успіху.

Напередодні 85-ої річниці нашої організації потрібно відзначити наші досягнення!

Щасливого Різдва та веселого Нового Року!

Маріянна Заяць, голова СУА

Сердечно вітаємо нових членок СУА

A Warm Welcome to New Members

Branch 85 Chicago Regional Council

Lida Chryniwsky-Bunting

Lesia Baranyk-Forowycz

Branch 88 Philadelphia Regional Council

Olya Zborowski

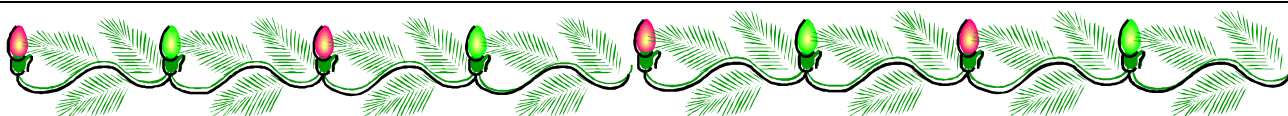

Наша обкладинка

Геруляк Ярослава, мистець-кераміст і малярка. Народилася в м. Стопніца (Польща). До США в Чикаго прибула в 1950 р. В 1959-62 р.р. проживала в Парижі, а з 1962 р. в Нью Йорку. Ступінь бакалавра одержала в 1954 р. в Коледжі *Siena Heights* в штаті Мічіган, магістра в 1959 р. в Нортвестерн Університеті в Чикаго, дальші студії в Інституті Мистецтва у Чикаго. Викладала в Мангеттенському Коледжі *Purchase*, Нью Йорк (1955-57). Як член Об'єднання Мистців Українців Америки часто брала участь у його багатьох виставках, а також у збірних виставках у Парижі, Торонто, Філядельфії, Чикаго та інших містах. Мала також індивідуальні виставки.

Працює в різних жанрах та з різними матеріалами: рисунки, килими, театр, маски. Особливим її жанром є мистецька кераміка, у якій Геруляк зображує мітичних, історичних та фолкльорних героїв в архаїчних та модерних формах: „Молодий Нептун на рибі”, „Князь Ігор”, „Атена і Зевс” (теракота), „Ярило”, „Русалка”, „Вертеп” та інші.¹

¹ Енциклопедія Української Діаспори, т. 1 (США), книга 1 (А-К). Ред. Василь Маркусь, Дарія Маркусь. Видання НТШ в Америці. Нью Йорк – Чикаго, 2009. 448 ст. іл.

Дорогі Читачі!

Закінчується 65-ий рік безперервного видання журналу Союзу Українок Америки „Наше Життя”, який не має аналогів на американському континенті.

Виношу щирю подяку всім авторам, які протягом останнього року підтримували високий інтелектуальний, культурний і мистецький рівень нашого журналу, присилаючи актуальні і цікаві матеріали на різні теми.

Велика подяка нашим мисткиням за високо художні твори для обкладинки журналу.

Щиро дякую за листи від читачів, які свідчать про небайдужість до нашого журналу.

Найбільше признання заслуговують дописувачі, які знайомили читачів з муравлиною і одночасно глибоко патріотичною працею відділів і округ Союзу Українок Америки. Ці дописи підтверджують, що наша організація живе і поповнюється новими членками і відділами.

Зичу всім Вам доброго здоров'я, творчого ентузіазму і натхнення для дальшої праці на благо Союзу Українок Америки.

*З глибокою повагою,
Ліда Служ.*

УКРАЇНСЬКИЙ РІЗДВЯНИЙ ВЕРТЕП

Починаючи приблизно з першої половини 17 ст. в День Різдва Христового школярі-колядники збиралися і носили по хатах ляльковий театр під назвою вертеп. Слово “вертеп” означало печеру, яскиню, де народився Ісус Христос. Отож вертепною драмою називалися п’єси своєрідного лялькового театру, у яких відтворювалися події, пов’язані з народженням Ісуса Христа.

Сам вертеп – це була дерев’яна скринька з двох поверхів у формі палати, з вікнами, ганками й балюстрадами. Горішній поверх – „ВИФЛЕЄМ”, де відбувалися вистави біблійного змісту про народження Ісуса Христа. У нижньому виставлялися комічні сценки з народного життя. Замість людей у вертепі виступали ляльки. Кожна лялька була прикріплена до дроту й рухалася, коли вертепник водив її дорогами, прорізними у підлозі вертепу. Ціла дія вертепу провадилася у формі співу й діалогів між бурсаками. Релігійна частина провадилася “книжною” мовою, себто давньоукраїнською, з великою домішкою церковнослов’янської. Авторами її були освічені учителі, або учні академії. Сцени народного життя були українською мовою.

Дія починалася звичайно хоромим співом. У вертепі образ Марії з Ісусом на руках. По правому боці Йосиф, по лівому тварини. Пламар розповідає про народження Христа. Появляються два янголи, які будять пастухів. Пастухи приносять в дарунку Христові ягня і просять у Марії дозволу заколядувати. Далі розмова трьох царів з Іродом і поклін царів. Жовніри хваляться готовністю повбивати усіх дітей. Дальше слідує втеча Св. Родини до Єгипту. Мати Рахиль проклинає Ірода за вбивство її дітей. Хор співає “Не плач, Рахиле”. Ірод тяжко хворіє і мучиться, смерть його вбиває, а чорт тягне до пекла. Тоді всі радіють з причини народження Христа й перемогою над Іродом. Загальний спів колядок завершує першу частину вертепного дійства.

У деспотичнім образі Ірода нарід бачив ненависні історичні постаті, найчастіше російських царів. Отож вертепна вистава мала сильно підкреслені в ній мотиви боротьби українського народу проти неволі взагалі, а проти московського гноблення зокрема.

Тут ще треба відмітити, що усі вертепні постаті були вдягнені в український одяг тодішніх часів. Отож, український зміст і форма проникала обидві частини вертепної драми.

Друга частина вертепу, так звані інтермедії, відбувалися лише в нижньому поверсі вертепу. Це були окремі сценки з тодішнього народного життя, повні теплому гумору й гострої сатири на суспільно-громадські й національні теми. Тут виступали постаті із щоденного життя, які в коротких діалогах обговорювали якусь веселу подію. Кожна сценка закінчувалась веселим танком.

Героєм усієї вертепної дії був козак-запорожець. Він був рятувником у заплутаних ситуаціях і суддею та карою за народне лихо. У ньому бачив український нарід ідеал справедливості, оборони й визволення.

Широкої популярності набрав в українських селах також живий вертеп, або звичай ходити „з козою”. Ролі виконували хлопці, перодягнені за козу, цигана, діда-жебракка, лікаря тощо. Вони заходили до хати, жартували, просили дарів. Коли господарі згідні, тоді вводили „козу”. Головна мета звичаю полягала в тому, щоб напроорочити добрий урожай пісненою: “Де коза ходить, там жито родить”.

Звичай ходити з вертепом під час Різдва був в Україні в деяких селах навіть під час комуністичного режиму.

Сьогодні Незалежна Україна відроджує свої традиції, звичаї та обряди.

Ярослава Панчук,
культ-освітня реф. 74-го Відділу США.

Різдвяна мрія

Засипало снігом гірські вершини, замело дороги і стежки. Притулена до підніжжя гори лісничівка ховалася під грубою пухкою шапкою снігу. Крізь шиби продиралось світло нафтової лампи, а з комина голубою струйкою підносився густий дим. Це був післявоєнний 1924 рік. Тут жили тепер новоприбулі емігранти з Великої України.

В хаті було тепло. В печі тріскотіли тверді букові дрова. Діти спали в ліжечках, коло них маленький сіренький котик.

Мати очікувала приходу чоловіка, докінчуючи прикрашати ялинку. Раптом хтось застукав у двері. Швидко підійшла до дверей і відчинила їх. Зі здивування рука так і завмерла на клямці, очі широко розкрилися: перед нею стояв молодий, стрункий мужчина в козацькому строї, у смужковій шапці й усміхався. Зовсім такий, як там на Софіївській площі в 1918-му році, коли дзвонили усі дзвони золотоговерхого Києва.

О, Боже! А де ж він взявся тут, в цій безлюдній гірській закутині? Думки заметушились, як зграя сполошених птахів. А може козаки відвоювали знову нашу республіку, з'єднали усі українські землі й зайшли аж сюди на край українського світу? Яка радість, яке щастя! Здійснилася мрія! Це було неймовірно.

Закрила очі і чула биття власного серця.

”Чи можна заколядувати?” – спитав прибулий козак. Його слова повернули молоду жінку до дійсності. Її серце болюче стиснулося за втраченою надією.

”Прощу, прощу, заходьте,” – запросила тремтячим голосом.

В хату вскочив чорт з вилами, дзеленькаючи ланцюгом, коза з бородою трясла головою, жид відкривав гаманець і три царі в довгих шатах та дванадцять співаків заповнили кухню. Звуки могутнього ”Бог Предвічний” наповнили хату і полетіли десь далеко у гірські простори. На цю пору підійшов і господар. Розпочалося

частування, розмови, жарти і знову залунали коляди. Незабаром колядники відійшли, а господарі дивилися їм у слід, як брили по глибокому, іскристому снігу назад до села.

Тепер нові поселенці вже не чулися самотніми у цей святковий день. Зігріла їхню душу коляда цих простих українських селян, яку з такою щирістю і сердечністю вони їм подарували.

Мати підійшла до ліжечка і взяла на руки ще сплячу меншу дівчинку.

Батько відкрив двері до сусідньої кімнати, де в повній своїй красі стояла струнка, висока аж до стелі ялинка. В світлі воскових свічечок мінялися в кольорах на ній скляні кулі, червоніли яблука, блищали золоті та срібні горішки, гойдалися на вітках солом'яні та паперові ланцюжки та спливало м'яке ангельське волосся.

Дівчинка потягнулася до блискучого деревця, простягаючи ручки і плескаючи в них. Мати піднесла дитину ближче до столика, на якому стояв розпочатий торт, а біля нього келишок з недопитим вином.

”Бачиш, я гостила зайчика, який помагав янголам поставити тут це деревце. Він з'їв трохи тортика і випив винця”, – сказала мати.

Радости не було міри. Маленька дивилася з захопленням на торт і келишок, як на щось надзвичайно чарівне, і немов бачила справді присутнього тут живого зайчика. ”Був зайчик і їв тортик та пив винце”, – повторяла раз у раз дитина, захлинаючись від радості.

Час скоро минав, і врешті треба було йти спати. Заснули всі, тільки мати ще довго лежала з відкритими очима, бо в її вухах дзвонили дзвони золотоговерхого Києва, і вона чула слова 4-го Універсалу ”Від нині і навіки...”

Але це була тільки Різдвяна мрія.

Мирослава Мирошниченко

ГОЛГОФА РОДИНИ ЛУКАШЕВИЧІВ

(Закінчення. Початок в ч. 10 і 11)

Після переводу татка у Воркуту здоров'я мами стало різко погіршуватись. Зболілому серцю доля нанесла ще один удар. Більше вже мама з татом не побачилися. Журба підривала мамині життєві сили. Положили маму в лікарню, та стан її здоров'я погіршувався з кожним днем.

Лікарня була переповнена покаліченими шахтарями. В Інті було 16 шахт, де видобували кам'яне вугілля. Українці, що звільнилися з таборів без права повернення на Батьківщину, змушені були працювати в шахтах. Ніхто не дбав про безпеку роботи в шахтах і покалічених шахтарів щоденно привозили до лікарні. Робили важкі операції з ампутацією рук, ніг. Багато молодих хлопців вмирало як не в шахті, то в лікарні.

16 серпня 1957 р. перестало битися серце нашої багатостраждальної Матусі на 51-му році життя. Це був страшний удар долі для нас, осиротілих дітей на холодній чужині. Вислали татові телеграму в табір. Тато просив начальство відпустити його з конвоєм на похорон дружини, та ніхто його слухати не захотів. Тато молився, страждав, плакав, пишучи листи-спогади: «Моїй найдорожчій в найчорніших днях мого життя... Наслідувати Твою любов, Твою праведність, Твою працьовитість, Твою терпеливість, Твою побожність, Твою щедрість для бідних і потребуєчих, щоби в Другому Світі я був гідним Тебе, щоби Тебе я там зустрів, де нема розлуки, болю, сліз, яких Ти стільки пролила за тих нещасних вісім літ... Щоб не сплямити незабутню пам'ять про Твою світлу остать, я запевняю Тебе, кохана моя, що постараюсь діточкам нашим нещасним заступити Тебе. А Ти допоможеш мені добрими порадами та надхненням з потойбічного світу... Чи тямив сон, який я мав в тюрмі? Бачу у сні, що йде багато людей на прощу в Гошів, а Ти, кохана, майже на самому переді обертаєшся і махаєш мені рукою, щоб я скоріше йшов... Сповнилася перша частина цього сну... Ти певно в Царстві нашої Небесної Цариці, а я ще мушу Тебе доганяти... Просив начальника поїхати на Твій похорон... Нове

терпіння впилося своїм безжалісним жалом в моє серце. Судьба відмовила мені в можливості востаннє попрощатися з Тобою, моя найдорожча мученице! Це горе може тільки відчутти в'язень, висланий з Інти без вини. Не маю можливості сповнити нашого прадідівського звичаю просити прощення у Тебе, моя кохана, загнана лютою долею як невинна серна, Тебе прашати і в останній раз заспівати: „вічна пам'ять"... Я це своє терпіння і горе жертвую через руки Пресвятої Диви найдорожчому Пресвятому Ісусовому Серцю, щоби Твоя остання дорога була світлим входом в безмежне життя і там благала щасливої останньої дороги мені, а колись і діточкам нашим.»

Похорони мами були великі, зібралася майже вся репресована Інта. Зібрали трохи грошей для нас, дітей. З невимовним жалем дивилися ми, як опускають домовину у яму з вічною мерзлотою. Прости нам, матусю, всі наші непослухи...

Влітку 1958 р. Ліда, Оріся і Зеньо їдуть в Коломию до бабці Марії і маминих сестер. Оріся залишається в тети Меланії, а Ліда з Зеньом вертаються в Інту. Ліда повертається до Коломиї в 1960 р. Дарця виходить заміж в Інті за Миколу Кривоноса. На Львівщині їм не дають дозволу на проживання, тому вони їдуть на Черкашину. Зеня після закінчення середньої школи забирають в армію. По закінченню служби в армії теж приїжджає в Коломию. З великими труднощами йому вдається прописатися у бабці.

А татко наш дальше мучиться у мордовських таборах суворого режиму. Посилки дозволяють посилати два рази на рік. По черзі всі їздимо до тата на побачення. Згадує Оріся: « Я вийшла заміж і ми з чоловіком поїхали в 1971 р. до тата. З Москви доїхали до станції Потьма-1. Густі ліси оточували нас, коли ми дальше їхали вузькоколійкою, збудованою арештантами, потім ще йшли пішки до станції Озерна. Табір справив на нас гнітюче враження: високі вишки з охоронцями, колючі дроти в три ряди. Нам дали в кімнаті побачень зустріч протягом однієї доби.

Тато розповідав нам про тяжке табірне життя, про моральні знущання. В 1956 р. НКВД запропонувало йому написати наклепницьку обвинувачувальну статтю проти греко-католицької церкви. Взамін обіцяли волю. Тато не хотів і не міг цього зробити. Я плакала. Тато молився. А ще бідкався, що не має ні часослова, ні молитвенника, то спочатку сумнівався, чи доходять його молитви до Всевишнього. Про це він розповів молодому теологу із Закарпаття. Одного разу, коли батько молився біля бараку, до нього підійшов цей теолог і каже: – Коли ви молилися, отче, я почув дивний голос, що говорив – «Чорні ангели трублять тривогу – священник став до молитви!»

В Мордовії тато пробув 12 років. Нарешті, в квітні 1975 року тата звільняють. В советських таборах тато пробув разом 25 років, 5 місяців і 24 дні. З табору тата забрав брат Зеньо і вони їдуть до сестри Віри на Волинь в с. Уїздці Рівненської обл. Незабаром Великодні свята, ми всією родиною приїжджаємо туди, щоб витати тата і провести ці свята разом на рідній Україні. Приїжджає ще рідна татова сестра Марія, яка відбула 10-річне ув'язнення в Тайшеті Іркутської обл. Всі радісні, веселі, багато фотографуємося. Тато, повний оптимізму, вірить, що скоро буде самостійна незалежна Україна. В тата великі пляни – навчати внуків гри на скрипці, вчити дітей і внуків релігії. Тато чудово грав на скрипці, вчив нас співати старих українських пісень.

Але на волі почалися нові випробування. Тата на Волині не хотіли прописувати і після восьмимісячного проживання прийшов наказ з району в трьохденний термін виселитися з області. В січні 1976 р. тато приїжджає до рідної Коломиї, відвідує родину, товаришів, знайомих. Тато живе в сестри Ліди, та прописувати не хочуть, наклали Ліді штраф, що тримають у квартирі не прописаного перестарілого батька. Незабаром викликають чоловіка Ліди Петра і директора паперової фабрики п. Ільницького, де Петро працював, до НКВД. Там питають, чому він тримає у своїй квартирі не прописану людину, священника. Петро відповів, що священник є батьком його дружини і що він не одружувався з батьком, а з його дочкою. Ще багато разів тата викликали до НКВД і наполягали на тому, щоб тато виїхав з Коломиї. І аж у 1978 році тата таки прописали у Ліди у віці 74 роки. За квартиру,

де жив тато, постійно був нагляд. Час від часу приходили псувати нерви уповноважений у справах релігії, хтось з МВД і прокурор. Наказували татові не відправляти Богослужіння, не збирати людей, не хрестити. Лякали новим арештом. Тато нервувався тими „гостями” і більше хворів. Ми всі переживали за татове здоров'я і молилися за нього. Господь допоміг татові перенести дві операції на грижу.

І ось 1989 рік, переповнена зала Народного Дому, всі вимагають від міської ради передати ключі від Свято-Михайлівського храму греко-католицькій громаді. В голови міста трясуться руки і ключі передаються під радісні овації братству греко-католицької громади. Правлячий єпископ кир Софрон Дмитерко відкриває церкву, освячує і починає перше Богослужіння після 43-х років заборони. Перша хвилююча проповідь Владики – тато і я не можемо стримати сліз радості, що наша церква вийшла з підпілля.

Тато дуже піднявся на душі, почав щодня ходити до церкви. Відправляти не міг – тряслися руки, слабли ноги, але з радістю сповідав парафіян. Одного дня тато розповів, що висповідав сто людей, був змучений. Це було перед Великоднем. Так склалася доля, що тато не вінчав сам своїх дітей, не хрестив внуків. Аж діждав хрестити своїх правнуків: Олеся, Ігоря, Христю, Олю, Марину. А в честь 50-річчя УПА тато одержав медаль, як член спілки політв'язнів.

Був ще такий випадок. Влітку 1991 року приїжджає в Коломию після повернення з Риму до Львова Верховний Архієпископ Блаженніший Мирослав-Іван кардинал Любачівський. Разом з коломийською громадою ми з татком і сестрою йдемо до міської ратуші, щоб привітати Великого гостя. Люди стають обабіч дороги на вулиці Січових Стрільців, щоб дати дорогу процесіям, які йдуть з церков коломиїщини на чолі з Блаженнішим кардиналом Любачівським, єпископами Софроном Дмитерком, Павлом Василюком, десятками священників. Люди радісно вітають церковний провід, співають церковні пісні. І от, несподівано, до тата підходить єпископ Павло Василюк і говорить: „Блаженніший кардинале, ось перед нами всесеснійший отець Лукашевич, що сидів зі мною в тюрмі в Мордовії. Я Вам про нього розповідав.”

Процесія зупинилася, ми з татом від несподіванки розгубилися, але тато швидко отямився і поцілував Святі Мощі на руці кардинала. Потім була Архирейська Служба Божа. Це була визначна подія в житті Коломиї.

Тато був щасливий, що дочекав незалежної України. З новим надхненням їздив на прощу в Гошів, Зарваницю. Там сповідав людей. Наш батько був людиною освідченою, високодуховною, глибоковіруючим в Бога. Ця віра допомагало татові перенести надзвичайно важкі удари долі. Тато мав добру пам'ять і поміркований розум. Будучи з дитинства зі слабим здоров'ям, дожив до глибокої старости. Тато багато читав художньої, церковної та медичної літератури. Робив виписки з церковних книг для свого духовного збагачення. З медичної літератури виписував рецепти і поради, які ми застосовували для себе і для інших.

В грудні 1992 р. батько захворів грипом, опісля дістав запалення легенів. Одного дня в кутку на стелі він побачив срібну скриню з відкритим верхом. Після цього почав молитися до Матері Божої: „Якщо я ще потрібний людям, то дай мені здоров'я, а як ні, то...”. Після Різдвяних свят 10 січня 1993 р. зранку тато знову бачив на стелі ту саму скриню, але вже з пальмовою гілочкою. За годину на руках своєї дочки Ліди тато помер легко і спокійно.

В одному з листів з тюрми батько писав: „Чим більші наші терпіння, тим ближчі ми до Бога. А чаша терпінь мусить бути виповнена. А кому вложить Господь важкий хрест як не тим, кого любить і котрі зможуть понести його? “

Духовно нашу родину не знищили, але, як писав Тарас Шевченко, „...довелось запить з московської чаші московську отруту”.

*Із спогадів
Ліди та Опріси Лукашевич*

Алла Горська (1929 - 1970)

До 80-річчя від дня народження

Видатна художниця, відомий діяч правозахисного руху 60-х років в Україні. І одна з перших втрат шістдесятників, неймовірно трагічна й болюча. Василь Стус відразу по смерті Алли Горської написав цей вірш (7 грудня 1970 р.):

Ярій, душе. Ярій, а не ридай.
У білій стужі сонце України.
А ти шукай – червону тіль каліни,
На чорних водах – тіль її шукай,
де горстка нас. Малесенька шопта
лише для молитов і сподівання.
Усім нам смерть судилася зарання,
бо калинова кров – така ж крута,
вона така ж терпка, як в наших жилах.
У сивій завірюсі голосінь
ці грона болю, що падуть в глибінь,
безсмертною бідою окошились.

Д-р Олена Дорожинська-Гошовська

(Інтерв'ю провела Лідія Слиз)

В українській громаді Нью Йорку вже добре зарекомендувала себе адвокатська фірма Сергія Гошовського, Hoshovsky Law Firm. Більшість новоприбулих українців користуються послугами саме цієї фірми, бо п-во Гошовські також з новоприбулих. Адвокат С. Гошовський відіграє велику роль в тому, що українська оселя „Верховина” (Глен-Спей, Нью Йорк) залишилась в руках українців, а не чужинців. Під час візиту до адвоката в справі оформлення імміграційних документів до нас вийшла молода тендітна жіночка з приємною усмішкою і запальним вогником в очах. Представилась Оленкою. Розговорились... Виявляється, що це дружина п. Сергія.

Д-р Олена Дорожинська-Гошовська

– Пані Оленко, розкажіть, будь ласка, про себе.

Я народилася і виросла у Львові. Батько професор, мама лікар. Закінчила Першу Львівську академічну гімназію. Належала до молодіжної націоналістичної організації „Спадщина”. Далі – Львівська політехніка, яку закінчила з відзнакою, спеціальність – менеджмент. Приймала активну участь в щорічному студентському фестивалі „Весна політехніки”, де отримала нагороду „Краща акторка року”.

А далі доля привела до Нью Йорку, де познайомилась з Сергієм. Після повернення до України два роки спілкувалися по телефону і

електронною поштою (e-mail). Вирішили одружитися. Хтось мав чимось пожертвувати – або він до Львова, або я до Нью Йорку. Вже 5-ий рік працюємо разом в його юридичній фірмі в Мангеттені.

– В даний час Ви працюєте в юридичній фірмі і пишете наукову працю. Як вдається одночасно здійснювати дві такі важливі ділянки праці? І котра з них Вам більше до душі?

Так, справді, працювати і писати наукову роботу не зовсім легко. Але тиждень мав ще суботу і неділю. Таким чином наздоганялось або одне, або друге. 13 червня 2009 р. відбувся захист моєї кандидатської дисертації, на який з'їхались професори майже з усієї України. А коли зачитували висновок експертної комісії про присвоєння мені наукового ступеня (в Америці вживають Ph. D), моїй радості не було меж. Душа раділа по-справжньому. Чим більше освіти, тим більше професійних висот. Наукова праця для мене служить частковим самовираженням. Але ще більше радості додає практика в адвокатській фірмі, де ми працюємо разом з моїм чоловіком, адвокатом Сергієм Гошовським. Кожного дня зустрічаємось з невігяданими реальними людськими клопотами. І це є неоціненна радість бачити результати своєї праці у щирих людських усмішках.

– Ваш чоловік здобув блискучу кар'єру в професійній діяльності і в громадській праці. Адже він – Член Нью Йоркської Асоціації Адвокатів і Голова Комітету з Східноєвропейського права. Вже другий рік – Президент Української Національної Федеральної Кредитової Кооперативи в Нью Йорку. За перший рік його президентства прибутки кредитівки зросли в чотири рази! І це під час загальної

економічної кризи. Яка Ваша участь в його успіхах?

В народі кажуть, що згода буде – незгода руйнує. Безперечно, ми прислуховуємось один до другого, бо дві голови завжди краще, особливо тоді, коли ми ще і працюємо разом. Спільні завдання – спільні рішення.

– Якщо лікарі мають справу з фізичними недугами людей, то адвокати лікують людські душі. Якими якостями, на Вашу думку, слід володіти, щоб справитись з цим надзвичайно важким завданням?

Перше – це розум. Друге – спритність, вміння миттєво реагувати на обставини. І третє – моральність. Вважаю, що для адвоката обіцяння результатів, які по своїй природі неможливі, є майже гріхом. Від пера адвоката залежить людська доля. Немає значення чи в нас обслуговується велика компанія, чи індивідуальна особа – ми за них відповідаємо.

– Бачу, що Ви людина цілеспрямована і вимоглива. Чи є у Вас кумир, на якого рівняєтесь в житті?

Напевне тим і відрізнялась від однолітків, що ніколи не мала кумирів: жодних плякатів співаків на стінах, жодних колекцій фотографій з підписами артистів, і т. д. Напевно, надто вимоглива до себе і до інших. Є особистості, риси і якості, яких мені подобаються. В основному це близькі мені люди, котрих добре знаю.

– Які Ваші зацікавлення поза роботою?

Поза роботою... так мало часу залишається. Люблю драматичний театр і лещата, гарну музику і писанки, каву з молоком і мамині налисники...

– Якою була адаптація до життя в новій країні проживання? Що давалось найважче?

Сама, без родини... Бракувало рідних, адже ми всі дуже дружні. Треба було знаходити нових друзів. Все було незнане. Як знайти метро, бібліотеку? Як оформити кредитну картку? Виникало безліч питань, які треба було вирішувати самій.

– Що б Ви побажали нашим читачам і новоприбулим жінкам з України зокрема?

Бути сильними. Нехай у кожному вашому дні буде місце для радості.

– Знаю, що під час Вашого лету на захист дисертації з Нью Йорку до Києва літак зробив вимушене приземлення в Лондоні, оскільки над океаном паливо з мотора витекло. На щастя, долетіли на одному моторі і всі цілі і живі. Ви щаслива жінка! Ангел хоронитель не покидає Вас. То ж бажаємо Вам, Пані Доктор, долати всі життєві труднощі і приносити користь і радість людям. Хай щастить!

Листи до редакції

Високоповажана Пані Редактор!

Сердечно дякую Вам, Редакційній колегії, як рівнож Пані Ірені Стецьків за Ваш труд та публікацію моєї акварелі „Амариліс” на обкладинці „Нашого Життя” (ч. 9, 2009). Репродукція вийшла вірно та ефектно.

При цій нагоді хочу Пані подякувати за вибір матеріялу, що останніми місяцями друкується на сторінках журналу. Статті цікаві, суттєві і хочеться їх читати!

Остаю з належною пошаною, Марта Гірняк-Вовєвідка.

До Хвальної Редакції журналу „Наше Життя”

Складаю мою сердечну подяку за поміщення моєї розповіді „Оправдалась” на сторінках нашого престижного журналу „Наше Життя”. Я вже одержала багато телефонних тратуляцій за цю нову появу та побажання дальше щось „творити” на подібний лад.

У Львові видано мою маленьку збірочку розповідей-спогадів „Моя пекуча ностальгія”. Весь дохід призначу на допомогу потребуючим в Україні – стареньким і сиріткам.

З низьким поклоном та пошаною, вдячна Любомира Гайовська-Бойко.

ДІТИ

Уривки із щоденника

(Продовження)

Ніна

17 травня 1993. Філядельфія. Вікенд пройшов під знаком Ніни. В суботу прийшла пополудні на кількагодинну візиту, а в неділю ми були разом в церкві і на фестині Волошок на Михайлівській гірці. Тим разом я напередодні купила кілька забавок, бо бачу, що коли приїжджають діти, треба мати в хаті якісь іграшки. Дещо з того Ніна собі забрала, але більші речі, як великий грузовик і великий м'яч залишились ще для Іванка і Стефка, як приїдуть. Симпатичне дівчатко і смішне. Бавиться моїми чорно-білими коралями, що їх я тепер майже день-у-день ношу, бо пасують до моїх чорних і білих одягів. Я зняла коралі і хочу надіти їх Ніні на шию. А вона: “Ні! Це тільки на концерт!” В розмові після кількох годин спілкування зі мною почала говорити про “моє” ліжко в Лос Анджелесі – спонтанне сердечне запрошення приїхати!

15 серпня 1993. Сапе Код. Провела вже повний вечір зі своїми дітьми і внуками. Хлопці вирости – розумні, гарні, дуже для мене сердечні. А я навмисне не привезла зі собою жодних дарунків (куплю їм тут, на місці, не хотіла возитися з багажем). А це має ще й ту добру прикмету, що можна точно бачити, що діти тішаться самою

таки бабою, а не її дарунками... Цікаво, як вони пам'ятають про Остапа і видно думають про те, що його нема. Каже Іванко: “А це твоя, бабо, валізка чи дідова?” (Між іншим, це і справді валізка, з якою колись часто їздив Остап – може пам'ятають?) Або: “А чи дідо Остап вже має пам'ятник?” Видно, що про це була мова вдома між татом і мамою.

18 серпня 1993. Сапе Код. Хлопці мають велику потіху із забави над морем. Обидва дуже вирости, добре зі собою бавляться. Купила я їм водні пістолі – була один день забави із цим. Також вдячною забавкою виявились сітки на рибу. Сьогодні їздили автотом до рибальського порту, де повно моторових човнів і яхт, а пополудні поїхали на Nauset Beach – пляж над океаном.... Діти дуже добре там бавилися, були зачаровані білогривими хвилями і шумом океану і великим простором чистого жовтого піску. Також і паперовий змії, що його раніше з трудом пробували пускати біля хати, над океаном піднявся до справжніх висот....

Стефанко, Іванко

...Дітям читаю “В країні сонячних зайчиків” і казки – вони привезли зі собою цілу бібліотеку. Стефанко дуже добре вже говорить, уважно слухає казки. ...Іванко вже трохи гово-

рив по-англійському, на пляжі починає сам розмову з чужими дітьми, а по-французькому покищо знає кілька пісенок, що їх за ним починає підтягати малий Стеф (Sur le pont d'Avignon, напр.)

...Епізод, а радше діалог з Іванком. (Йдемо на пляж, він і я). По дорозі ростуть якісь жовті квіти. Іванко каже: “О, звіробій!” – “Оця жовта квітка?” – питаю. – “Так, звіробій. З нього можна варити чай.” – “Невже? Звідки знаєш?” – “Баба Маруся казала. Звіробій разом з рум'янком.” – От такий фолклор! Народна мудрість, передавана з роду в рід!

23 серпня 1993. Філадельфія. Коли я вчора сказала дітям, що сьогодні мушу іти до праці, Іванко... розплакався! Я його потішаю, що ми ж будемо цілий тиждень на вакаціях над океаном, що я, поки поїдемо, приходитиму кожного вечора додому, а він на те: “Але це мало!” і почав рахувати дні... Спонтанна зворушлива сердечність!

...Після вечері читала дітям кілька розділів з книжки “В країні сонячних зайчиків”. Вдячні малі слухачі – таких небагато!

12 листопада 1993. Філадельфія. Завтра їду до Торонто пильнувати два тижні внуків, щоб Максим з Уляною могли поїхати на конференцію AAASS на Гаваї.

17 листопада. Торонто. Мали ми з Марусею Пасічник дводенний тренінг – розподіл дня, розписаний на 11 днів наперед на комп'ютері, з точними інструкціями коли, куди, що і як діти мають робити. І ось сьогодні пополудні Максим з Уляною від'їхали. Не легко їм було з дітьми розставатися – діти були заздалегідь психологічно підготовлені і саме прощання більше переживали батьки, як Іванко і Стефанко. Хлопці саме поспішали побавитись грою на комп'ютері і навіть стало легше, коли таксі нарешті від'їхало. Вечір пройшов відносно спокійно і без телевізії, і навіть без надмірного зловживання шоколадками. Обід обом смакував, трохи гралися оба крейдками, потім м'ячем у пивниці. Трохи я їм читала. Не все це так просто. Іванко часто починає із Стефком сварку і якщо не пильнувати й розлучити – може дійти до бійки. Гокей у пивниці взагалі можливий тільки у присутності баби, і то тільки тоді, коли грають не один з одним, а чергуються, граючи одинцем. Іванко

нерадо підпорядковує себе якимсь об'єктивним правилам гри (наприклад: “дві хвилини – ти, потім дві хвилини – він”), він вимагає для себе винятку. Якщо першенство встановляти випадком, кидаючи напр. монету, щоб встановити, хто починає гру перший, Іванко починає кривитися, кричати, а то й плакати, що він, мовляв, покривджений...

19 листопада 1993. Торонто. Четвер і п'ятниця пройшли згідно з пляном. Четвер особливо нелегкий. Іванка треба відправляти до школи, потім приводити зі школи на полуденок, потім відбирати зі школи. Одне слово: 8 проходів до школи і назад. На щастя, це відносно близько, яких 10 хв. ходи в один бік. Але треба бути на час, отже неабияка дисципліна. Стефанка в четвер Маруся відводила до світлички і на танці. Іванко також їхав на танці, але по нього вступали інші батьки, отже я не мусіла їхати і використала цей час, щоб зварити свіжу зупу й зробити пальчики. В п'ятницю знову вісім проходів до школи. Стефанко до світлички не мав цього дня іти, зате я мала привести йому товариша Христіяна, щоб з ним бавився дві години. Завтра Іванко іде до української школи і треба було з ним проробити завдання: писати, читати. Майже повний вечір – від вечері аж до купелі – пройшов на словній грі – видумували слова на К – Іванко придумав їх понад 100 і дуже захопився грою, бо я слова записувала. Стефанко також брав участь – тим разом справді збагнув у чому справа і дуже добре вив'язався зі свого завдання – очевидно, словник його менший, але зате попав на надзвичайні два слова: “контрабас” і “каменолом” ... Смішні, кохані малюки. Але конфлікти виникають у найбільше несподіваних моментах – треба заспокоювати, розборонювати. Навіть за якесь слово на к (мовляв, “я перший це сказав!”) може бути справжня авантюра. Телевізія була досі включена тільки тоді, як баба Маруся пробувала дивитися на якусь свою soap opera. Я просила її, щоб дивилася тільки тоді, як дітей нема вдома, і вона, мабуть відчуває брак свободного доступу до телебачення...

(Далі буде.)

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXVI

DECEMBER 2009

Christ Is Born!

We extend warmest wishes to UNWLA members, their families, and "Our Life" readers during this Holy season.

*The spirit of Christmas is in the peace, joy and hope it brings!
May God's blessings touch your hearts and remain with you all year.*

SHARING THOUGHTS, VIEWS, & NEWS

In this age of technology, communication has many faces: e-mail, teleconference calls, video-conferences, blackberry messages, etc. Keeping this in mind, how can the communication lines between the UNWLA Executive Board and the Regional Councils be improved? Between Regional Councils and branches? Among members of the National Board itself? An even more important question is whether any of the above mentioned communication methods replace face-to-face meetings. Many administrative and program changes have transpired within our organization in the past year, but where do we see our organization one year from now? Five years from now? These were the questions posed for discussion at the round table groups on the first day of the annual UNWLA National Board meeting held Oct 23–25, 2009, at the UNA resort (Soyuzivka) in Kerhonkson, New York. Lively and meaningful exchanges and group summations evolved into retrospection and concrete proposals for the future.

The Central NY Regional Council hosted the UNWLA National Board on its territory in upstate New York, turning to its NY Federal Credit Union branch for support. The UNWLA thanks the Credit Union for its generosity and understanding in sponsoring this Board meeting and thus assisting us to spend valuable time together to plan for the coming year and beyond.

On Friday evening, after the roundtable discussions, Honorary President Iryna Kurowyckyj, who had just returned from the General Assembly of the International Council of Women in South Africa, shared her impressions of the Assembly and told us of her meeting with the delegation from Ukraine.

The agendas for Saturday and Sunday were filled with reports of accomplishments, touched on some current concerns, and presented plans for the future. Honorary Presidents Anna Krawczuk and Iryna Kurowyckyj offered

UNWLA Honorary Presidents Anna Krawczuk and Iryna Kurowyckyj and Vice President Ulana Zynych at Board Meeting.

warm greetings in person, as both attended and participated in the Board meeting. Greetings from Lilia Hryhorowych, President of Soyuz Ukrainok of Ukraine, and Olya Pastushenko, President of the Lviv Okruha of SUU, were shared. UNWLA area branches were invited to join the Board for Saturday's luncheon, during which UNWLA Education Chair Christine Shwed was awarded the Eva Stashkiv Fund award for her work with the UNWLA's svitlychky and other educational endeavors. A slide presentation of the summer's trip to Ukraine by President Marianna Zajac, Corresponding Secretary Daria Drozdovska, and Member at Large Vera Kushnir was shown at this luncheon.

The plans and goals set forth by the National Board one year ago (see October/November 2008 issue of *Our Life*) have moved forward, and I would like to touch on a few main points that reflect this progress. Feedback on changes made with *Our Life* has been positive—its content assessed as more relevant, the format more reader friendly. The invitation to our Ukrainian American women artists to submit their artwork for the OL cover has spurred much interest, and we welcome and applaud all submissions. We must admit there have been a few controversies about an occasional article or cover, but the most important fact is that OL is being read and discussed! As I wrote a year ago, we welcome reader input and encourage you to e-mail (unwla@unwla.org) or write to UNWLA headquarters.

The UNWLA's "Retention and Recruitment Campaign" materials have been shared with Regional Council Presidents and mailed to those requesting copies. Our Vice President for Organizational matters, our Acting Liaison for Branches-at-Large, as well as our Member-at-Large Chairwoman have focused on communication with all levels of membership. A positive sign is the formation of Branch 131 (New Jersey) and Branch 132 (Detroit) during 2009. In addition, we soon hope to see a UNWLA branch in North Dakota. Support for new branches is extremely important and a handbook to assist new branches or prospective branches will be compiled in the coming year.

While our new webmaster's presentation last October proposed a website upgrade, the results far exceed what was initially discussed. In fact, we can label the work the webmaster and her committee have executed this past year a transformation! Besides posting UNWLA background and program information, the website now includes current event announcements and short articles, which are integrated into the website within a few days of their receipt. Our webmaster encourages UNWLA members to contribute website content, the quickest and most efficient way to share news and ideas with each other.

In her report, UNWLA Social Welfare Committee Chair offered a detailed presentation of the new initiative "Assistance and Caring for the Elderly." Our Regional Council presidents have been asked to coordinate assistance to assigned nursing homes in Ukraine. In an effort to encourage more communication between the Regional Council boards and each branch within a given council, this project has been decentralized. After numerous questions were asked and answered, the project was accepted with interest and excitement. The National Board Social Welfare Chair will, of course, be available to answer questions and provide advice to our Regional Councils, and we will be keeping our readers abreast of the details as the project moves forward at the beginning of 2010.

All other National Board members presented reports, providing an overview of work accomplished during the past year as well as plans for the coming year. I thank each and every member of the National Board for the part she played in this successful year. It has been a pleasure to work with this wonderful group of women, and the upbeat, positive atmosphere of our meeting confirmed everyone's cooperation in our joint efforts. On the eve of our organization's 85th anniversary, let us celebrate our accomplishments!

We share with readers the sad news that **Iryna Senyk**, poet and dissident, passed away in Ukraine on October 25. Senyk, who spent 34 years of her life in concentration camps or in exile (see "Не забуваймо нашої Героїні Світу – Ірини Сенік" in OL Oct/Nov 2008, p.12), worked closely with Soyuz Ukrainok and with Atena Pashko after the proclamation of Ukraine's independence. She first visited the United States in 1990 and attended UNWLA's XXII Convention in Detroit where she was greeted with both flowers and tears. We bow our heads to this exemplary Ukrainian heroine. May she rest in peace.

Marianna Zajac, UNWLA President

THE GREATEST GIFT FOR THIS HOLIDAY SEASON

by **Ihor Magun**, M.D., F.A.C.P.

Christmas is the most wonderful time of the year. It is a time express appreciation for all the wonderful things our lives hold. A time to ponder about what is really is important in our lives. A time to give.

But with the hectic lifestyles most of us have and the hectic preparations for the holidays, it is sometimes easy to forget the true spirit of Christmas. So just for a moment, take away all the tinsel, lights and decorations. Take a good look at yourself and your life, and you will come to the realization that the greatest gift you can give or receive dos not come in a package with pretty paper and ribbons. It is a gift that is centered in yourself.

This Christmas season, if you really want to feel better about yourself, begin with an investment in a healthier and happier lifestyle. Becoming emotionally charged about being more health conscious will not only benefit you, but your enthusiasm will spill over to others. So will filling your free time with relaxing, socializing, exercising, or pursuing hobbies.

Also take time to recognize and appreciate loved ones and friends. Acknowledge their wonderful traits. Show your appreciation. Surprise yourself by taking the time to learn something about someone you think you know well. Let others see something

new about you. Spend quality time with those you care about. And do it with sincerity.

Remember that life is a stage on which powerful dreams play themselves out. Some of those dreams are filled with hope; others are filled with problems and concern. Make time to talk about these things with others. Talking about problems, sharing advice, and expressing concern can be a calming mechanism.

Do one good deed for someone daily. Recognize that doing so will have a “ripple effect,” like throwing a stone into water. It can beget more good deeds. Call someone who is not feeling well or has had some bad luck in life. You will both end up feeling better.

Look back. Remember someone who has made a difference in your life and thank that person. Acknowledging kindness or generosity in others is a wonderful gift idea and your words will be much appreciated.

Look ahead. What will the next pages or chapters of your life bring? Plan wisely and make certain that those pages and chapters include your gift of volunteering.

Finally, remember that life is filled with many blessings. Be grateful for who you are and what you have. Enjoy it, share it, and nurture it.

Editor's Note

We would like to thank all of the authors and artists whose work has been featured in *Our Life* during 2009. Your columns, artwork, stories, poems, photographs, and articles have enriched our magazine, and it has been an honor and a pleasure to work with you.

Thanks also to the people who wrote letters, sent emails, or called with congratulatory messages, critiques, or suggestions—all welcome and all a wonderful confirmation that *Our Life* is being read!

And finally, a special note of thanks to the members of the editorial board who have helped this endeavor in countless ways, to those members of the UNWLA Executive Committee who have done the same, and to Marie Duplak and Teresa Czerhoniak at Computoprint for everything they do to make each issue happen.

– Tamara Stadnychenko

Merry Christmas

Our Life

Five Decades – Five Decembers

The December 1959 issue of *Our Life* was published toward the tail end of a decade during which thousands of Ukrainian refugees left displaced persons camps in Europe and began new lives in a new world. World War II had ended fourteen years earlier, and the chaotic succession of fear and uncertainty had given way to a quite determination as people began to view challenges as opportunities and learned to overcome obstacles that were often difficult but seldom life-threatening. Almost imperceptibly, life changed for the better.

Nonetheless, memories of past traumas and tragic events remained, bubbling to the surface during times of stress or even times of joy. It is small wonder that the December 1959 issue of *Our Life*—the Christmas issue—begins with a poignant and almost painful version of the story of the Nativity, a version echoing and mirroring the experiences of the post-WWII immigrants who would be reading it. Here, the timeless story of the Holy Family’s travels and travails becomes a story about refugees . . . a pregnant woman and a protective husband fleeing persecution, fearfully crossing unfriendly and unfamiliar terrain, seeking shelter and perhaps a piece of bread among strangers, and braving the disdainful looks of those who have no time or interest in yet another destitute family coming from some distant place. The story has no happy or hopeful ending. Instead, it underscores the plight of those still struggling to find a way to break through the iron curtain that had fallen so quickly and inexorably between East and West, between freedom and oppression.

By December 1969, things were decidedly different. The post-war immigrant community had managed to set itself firmly on two feet. And while the perils and challenges of the past had not been forgotten, they had been ameliorated to a great extent by stability and even some degree of prosperity. And the December issue of *Our Life* of this year again mirrors the lives of its creators and readers. By 1969, however, the focus of the articles published had subtly shifted from personal and family survival to something with a wider scope—the survival of culture, custom, and even civilization.

One of the articles in this issue commemo-

rates the 200th anniversary of the birth of Ivan Kotliarevsky, the Poltava-born poet and playwright generally recognized as the “father of modern Ukrainian literature. It is a rather odd commemoration—the author (Natalia Chaplenko) cites and analyzes Kotliarevsky’s frequent references to traditional Ukrainian foods—from varenyky to salo to kasha—in his best-known work, *Enieda*.

In the same issue, we find an article penned by Mary Dushnyck, one of the legendary grand dames of the UNWLA and the Ukrainian hromada, who reports in some detail about the proceedings of the General Federation of Women’s Clubs convention she had attended as a UNWLA delegate. Held in Cleveland, the convention had a broad agenda, addressing everything from drug addiction to water pollution to fashion design for the handicapped. An additional matter of grave concern for convention delegates and the women they represented was “the glamorization of illicit sex . . . crime and violence on TV and radio . . . indecent sex magazines at bookstores, drugstores, and newsstands”—a concern that had prompted many GFWC affiliated organizations to embark on a Crusade for Morality. The report includes a wonderful photograph of Mary Dushnyck chatting amiably with television and film star Loretta Young. A guest speaker at the GFWC convention, the actress had soundly “condemned pornographic magazines and objectionable movies.”

The December 1979 issue of *Our Life* shows the post-WWII hromada and the UNWLA in a new and different light—the issue’s focus has moved from great literature and great causes to something that strongly suggests that the Ukrainian diaspora has begun to recognize itself as an interesting and worthwhile social entity. There is a page of poetry by Marta Tarnawsky (then, as now a member of OL’s editorial board), an interview with Irena Homotiuk-Zielyk (whose work was most recently featured on the January 2009 cover of OL), and Ukrainian-language column dealing with issues of interest to diaspora women and titled “Just Between Us and the Telephone.” There are several pages acknowledging donations to the Ukrainian Museum, *Our Life*, and other UNWLA causes, a pleasant article about

talented young people in the hromada, and an amusing cartoon about a still ubiquitous hromada tradition—the Christmas Bazaar. The cartoon caption reads “Competing to preserve traditions and raise funds.” The illustration shows three posters from three different UNWLA branches inviting people to three bazaars held at the same time at the same location.

In 1989, Ukraine was experiencing perestroika, and the focus of *OL* in the December issue of this year shifts again, specifically to honor dissidents, activists, and those whose lives and professional or creative work had suffered under the Soviet regime of previous decades. There is a brief biography of Viacheslav Chornovil, a lengthy report about a UNWLA event featuring Ivan Svitlychny, and an article (in Ukrainian and English translation) about artist Ivan Marchuk, “one of the most important members of the nonconformist art movement in Ukraine during the 1960s and 1980s.” Before perestroika, Marchuk and his art had been deemed subversive by the authorities and by the officially sanctioned Ukrainian Artists Union. The issue also includes a short item by then Education Chairwoman and now Archives Chairwoman Olga Trytyak—a brief description of her visit with sculptor/ethnographer Ivan Honchar at his apartment-based museum in Kyiv. During the visit, Mrs.

Trytyak presented Mr. Honchar with an issue of *OL* in which his life and work had been featured.

In the December 1999 issue, *Our Life* continues to accommodate this transoceanic blend of “here and there” and “them and us.” Ukraine, now an independent country, is represented artistically in an article about composer Kos-Anatolsky and is represented politically in reports by President Iryna Kurowyckyj and Vice President Motria Sloiewsky about meetings with Anton Buteyko, Ukraine’s Ambassador to the United States, and meetings with representative of Ukraine’s Permanent Mission to the UN Security Council. The “here” and “us” is just as amply represented by the UNWLA Convention report of Honorary President Anna Krawczuk.

Mrs. Krawczuk also contributed a biographical Christmas story for the issue. In the story, a child in war-torn Germany stops believing in St. Nicholas. Many years later, the woman she becomes, while convalescing in a hospital in New Jersey, discovers that she believes again. Full circle.

Our own story continues to evolve. One hopes that the current issue of *Our Life* adds something to a tale begun 65 years ago and that it reveals a little about who we are and what we may yet become. Merry Christmas.

—TSC

Attention Artists

Artists interested in having their work featured on the cover of future issues of *Our Life* are invited to forward samples of their work to artwork cover coordinator Irena Steckiv for consideration. Below is a list of submission guidelines.

1. Please select and send samples of artwork to Ms. Steckiv.
2. Once artwork has been selected for publication, please send a high resolution (no less than 300 dpi) version of the selected work to Ms. Steckiv on disc or as a color print (no larger than 8½ by 11) for scanning.
3. Also submit (in Ukrainian and English) a brief autobiography, which includes pertinent information about artist’s life, education, style and medium, exhibits, awards, etc.
4. Include title of artwork selected (in English and Ukrainian).

To submit artwork for consideration or to request additional information please contact **Irena Steckiv** by email at steckivirena@hotmail.com or irenairena18@yahoo.com or by mail at **41 Marina Key, Secaucus, NJ 07094**. Please provide a telephone number with your submission(s) or queries.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ БОГДАНА ІГОРА АНТОНИЧА

4 жовтня на СУМівській оселі «Верховина» 33-ій Відділ СУА ім. Лесі Українки провів літературний вечір, присвячений 100-річчю від дня народження Богдана Ігора Антонича.

...Портрет поета на стіні, прикрашений рушником і скромною китицею калини. Чарівна мелодія скрипки непомітно, але владно вводить присутніх у внутрішній світ видатного сина Лемківщини... Звучить поезія „Тебе, Бога, хвалимо”...

Далі – вступне слово голови відділу Олі Дем’янчук та розповідь про Лемківський край всім відомого нашого лемка п. Петра Пенгринна, одяг якого був чудовим доповненням до повідомлення про народні традиції лемків.

Літературна частина тривала півтора години. Присутні ознайомились з біографією та творчим шляхом Б. І. Антонича. Досить насичена програма не втомлювала. Розповіді супроводжувались виразним читанням поезій „Людина”, „Мистецтво поезії”, „Слово до розстріляних”, „Терен співає”, „Батьківщина”, „Листопад”, „Крутянська пісня” та інших. В окремих місцях звучала скрипка, у якій, за висловом Б. Антонича, „творчі сплять вогні, роса музична срібна й синя”. На зміну скрипці приходили записи лемківських народних пісень з усім відомою „Верше мій, верше”.

У виконанні літературної частини приймали участь членки 33-го Відділу СУА Оля Дем’янчук, Любомира Мичковська, Ірена Дубас, Євгенія Бенко, Олена Хміляк, Люба Хомин, Ніна Сікора. Програма була об’єднана в єдиний сценарій з коментуванням його частин. Всю цю складну роботу виконала Оксана Шараневич. Вона не тільки підбирала виконавців, проводила докладний відбір літературного матеріалу,

обговорювала його на репетиціях, але й сама читала поезії Антонича. Окремі моменти заслуговують на особливе відзначення. Так, після поезії „Радуйся, Маріє” (читала Ірена Дубас) прозвучав сольоспів „Аве Марія” у чудовому виконанні молодой, але вже всім відомой у громаді Мирослави Стефанюк. Тільки одній їй відомими шляхами Оксана Шараневич розшукала новоприбуле панство Макар Ігора та Мирославу. Пан Ігор чудово грає на скрипці. Пані Мирослава, вчителька української літератури з України, прийняла активну участь в літературній частині. Поезії у її виконанні прозвучали дуже образно та емоційно. Ми були б дуже раді, якби у майбутньому вона стала нашою посестрою-союзанкою.

Помітно був схвилюваний такою увагою до його малої батьківщини-Лемківщини наш постійний помічник п. Петро Пенгрин і на закінчення навіть прочитав свій власний вірш „Лемківщина не помре”. Між іншим, він є активним членом Товариства лемків в Америці.

Літературний вечір зацікавив багатьох – серед присутніх були священники наших церков, голова та члени УЗО, представниці інших відділів СУА і навіть наша 102-річна Почесна членка п. Емілія Волянник. А членка 12-го Відділу СУА Надія Дейчаківська принесла як ілюстрації до збірки „Ротації” дві графічні роботи мистця О. Коха.

Після літературної частини були кава і солодке, приготовлені союзанками на чолі з Анною Кілярською. Багато їм допомогла і п. Рузя, дружина п. Пенгринна.

*Ніна Сікора,
пресова реф. Округи Огайо.*

ЖИТТЄВІ МУДРОЦІ

Показувати можна тільки зрячим,
Співати пісню – тільки тим, хто чує.
Даруй себе тому, хто буде вдячним,
Хто розуміє, любить і цінує.

– Омар Хайям.

UNWLA Branch 95 Outreach: One River, Many Streams Folk Festival

On Saturday, October 3, 2009, UNWLA Branch 95 of Poughkeepsie, New York, participated in the Dutchess County Arts Council, “One River, Many Streams Folk Festival” at Wayras Park. Held in Poughkeepsie, the event coincided with the opening of the Walkway over the Hudson.

The Walkway over the Hudson connects Dutchess County with Ulster County over the Hudson River. In many ways, the bridge symbolizes the union of forces of nature: earth, air, water, and fire. Crossing the Hudson by foot is clearly an adventure. The bridge is 6,767 feet long (about 1.25 miles) and 35 wide at the center. It is 212 feet above the water and connects to 27 miles of rail trails, offering the biker, rollerblader, or walker an unprecedented opportunity to recreate in the wondrous landscape of the Hudson Valley.

The day’s events included a parade over the Walkway, a ceremonial ribbon-cutting by Governor Patterson of New York, rides on Pete Seegar’s Hudson River Sloop, Clearwater, and an opportunity to watch various boats passing in the Hudson near the park.

Craft instruction

UNWLA Branch 95 members continued their tradition of community outreach to educate the local communities about Ukrainian culture. Branch 95 held hands-on presentations of oberehy, or talismen/charms for the home, and displayed

traditional embroidery, pysanky and traditional folk costumes of various regions of Ukraine throughout various centuries. Hands-on activities in the crafts tent included oberehy making, pysanky coloring, and traditional costume and embroidery coloring.

The Kerhonkson Ukrainian Dancers, under the direction of Branch 95 member Elaine Oprysko and her children, Andrew and Maria, presented traditional Ukrainian dances, including Choboty, Hrechanyky, Metelichia, Zhuravel, Hutsulka, Kolomeyka, and Vinochok. The dance group holds practice at the Holy Trinity Ukrainian Catholic Church in Kerhonkson, New York.

Craft exhibit

Other local cultural organizations were represented at the Folk Festival as well, including the Mid-Hudson Japanese Community, the Poughkeepsie Mexican Community, the Mid-Hudson Chinese Community Association and the Kanthan Chaptlapalli Dancers—traditional South Asian Dancers.

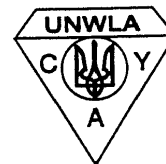
Dutchess County Arts Council Folklorist Polly Adema worked tirelessly to bring about the day’s stage and craft events and has worked hand-in-hand with UNWLA Branch 95 on several other events focusing on community outreach and promotion of awareness of cultural traditions such as ours.

*Eva Panchyshyn,
UNWLA Branch 95 president*

Пані Еля і СФУЖО

У св. пам'ять мгр. Олени ПРОЦЮК
(19 січня 1917 – 5 липня 2009)

Відійшла від нас ще одна активістка Світової Федерації Українських Жіночих Організацій св.п. мгр. Олена Процюк, або як ми всі її кликали „пані Еля”. Заснула вічним сном у Львові 5-го липня ц.р. Перед очима – усміхнена, струнка, елегантна пані, яку можна було зустріти в ООН та на міжнародних конференціях у різних містах світу, де завжди пропагувала українські справи.

З пані Елеєю співпрацювалося дуже приємно. Вона була повна нових ідей, ініціатив. Ми знали досить давно. Позналилися на форумі українських інженерів, де її чоловік, св.п. інж. Степан Процюк, і мій Ярослав були дуже активними, а американське та канадське Товариства Українських Інженерів тісно співпрацювали.

Олена Процюк народилася 19-го січня 1917 року в Тереховлі, Україна. У Львові пережила советську та німецьку окупації та, побачивши їхню дійсність, виїхала з чоловіком до Австрії. Доля повела їх в 1950 році до Австралії, де вона відразу заактивізувалася в Союзі Українок Австралії та стала там референткою зв'язків.

В 1955 р. СФУЖО уповноважило Олену Процюк відновити контакти з Міжнародним Союзом Жінок (International Alliance of Women – IAW) і вона з Надією Шехович поїхали до Коломбо, Шрі Ланка, на «Золотий Конгрес IAW». Їх було внесено у список учасниць і тим самим СФУЖО перший раз була офіційно представлена на міжнародній арені.

В 1957 р. Процюки переїзять до США, до Нью Йорку. Пані Еля відразу включається в працю Союзу Українок Америки і вже того ж року бере участь у конвенції Міжнародної Ради Жінок (International Council of Women – ICW) як представниця СФУЖО. Там з великим зусиллям їй вдається зареєструвати СФУЖО як організацію – учасника.

18 березня 1958 р. в домі Елеонори Рузвельт за ініціативою СУА відбулася зустріч членок СУА з Е. Рузвельт під проводом Стефанії Пушкар, щоб вияснити ситуацію жінки в СРСР, яку неправдиво було подано пані Рузвельт в часі її поїздки до СРСР та статті, яку вона написала після приїзду до США. Одною з учасниць була Еля Процюк, яка розказала пані Рузвельт про справжнє життя жінки і матері в СРСР, про жахливі навантаження на неї.

В наступних роках пані Еля бере участь в Конгресі IAW у Вашингтоні, у Вімблдон (Англія), Гленков (USA), Кенігштайн (Німеччина). Одночасно працює та студіює. Здобуває диплом Master of Science and Business Administration та починає працювати професійно.

В 1965 р. Лідія Бурачинська передає референтуру зв'язків СФУЖО Олені Процюк.

Світова організація «Movement Mondial de Mere» – MMM з осідком в Парижі, членом якої ми були і тісно співпрацювали, попросила СФУЖО її заступати в ООН, де вони мають консультативний статус NGO – (Неурядових Організацій) – UNICEF. Представницею стає Еля Процюк. Володіючи французькою мовою, її вибирають заступницею президента MMM та офіційно призначають на цю позицію. Пані Еля використовує це призначення на поширення інформації про Україну, долю жінки в Україні та її проблеми в поневоленій державі. СФУЖО дістало членство в ООН аж в 1992 році, однак наша присутність там була, дякуючи Олені Процюк, від 1972 року!

В 1975 р. Еля Процюк – делегатка MMM і велика українська делегація взяли участь в Першій Міжнародній Конференції Жінок в Мехіко Сіті.

В 1977 р. СФУЖО оформила свою діяльність в Декаді Жіночого Поступу ООН (1975-1985) завдяки Олені Процюк, представниці

МММ до ООН. Того ж року на III Конгресі СФУЖО вона виголосила доповідь «Методи праці в ділянці зв'язків».

1978 р. в Нью-Йорку відбувся семінар Комісії Статусу Жінки в ООН. Участь взяли: О. Процюк, Д. Степаняк, д-р С. Карпінська, Л. Дяченко та М. Душник. Внесено петицію про жінку – в'язня в Україні. Цю петицію в дещо зміненій формі внесла потім О. Процюк до Комісії Статусу Жінки від МММ на пленарній сесії цієї Комісії.

В квітні 1980 року відбувся двотижневий семінар NGO в Нью-Йорку. Участь взяли мгр. Дора Рак від СФУЖО та Еля Процюк від МММ. Вона внесла заяву про порушення прав жінки в світі, а головню в СРСР.

На закінчення Міжнародного Року Дитини 15-16 травня 1980 в ООН в Нью-Йорку Світовий Комітет Українського Року Дитини вніс два звернення в обороні дітей-в'язнів в СРСР. Учасницями були І. Пеленська, Х. Навроцька, О. Щур та О. Процюк. Обидва проекти було прийнято:

- 1) За продовження діяльності Групи за Права Родини.
- 2) Звернення до UNICEF за увагу до дитини в слабо розвинених країнах.

В 1980 році ООН проголосила Жіночу Декаду Миру і Поступу. В Копенгагені відбулося продовження конференції з Мексики, і Еля Процюк очолила тоді делегацію СФУЖО. Головним завданням делегації було порушення українського питання перед світом, головню справи жінок-політв'язнів та дискримінації родин політв'язнів. Семінар на тему «Жіночі організації та їх роля в розвитку» відбувся на Форумі і Пані Еля і д-р Марта Богачевська-Хом'як мали там доповіді. Олена Процюк внесла «стейтмент» до конференції ООН, як представниця МММ, де була включена тема семінару та звернено увагу на порушення прав людини в

країнах Східної Європи.

В 1982 р. обрано Олену Процюк другою заступницею голови СФУЖО на США. В 1987 році її переобрано до кінця другої каденції 1992 р. Від імені Суспільної Служби СФУЖО вона деякий час очолювала «Бюро Порад» в Нью-Йорку.

В роках 1982-1992 референткою зв'язку СФУЖО була Лідія Гладка. Однак Еля Процюк далі інтенсивно працювала і до допомоги їй зголосилася в 1982 р. Ірина Куровицька. Дякуючи пані Елі, МММ була першою організацією, яка виступила на форумі ООН у справі Чорнобиля.

В листопаді 1990 СФУЖО дістало статус Неурядової Організації в Департаменті Публічної Інформації (NGO-DPI).

Від 1992 р. референткою зв'язків СФУЖО стала Оля Ставнича. Ще в 1994 р. пані Еля з О. Ставничою приготувляли «стейтмент» на конференцію ООН в Пекіні, стейтмент був прийнятий.

З роками участь в ООН і праця пані Елі зменшувалася, хоча у звіті Лідії Гладкої (1992) та Олі Ставничої (1997) знаходимо подяку для пані Елі за співпрацю та поради. Пані Еля турбувалася своїм майбутнім і врешті вирішила в 2005 р. повернутися на постійне проживання до Львова, де своєю тетою опікувалися Оксана і Андрій Кедринські. Ми ще з нею зустрічалися на Річних Нарадах СФУЖО в Києві в 2007 р., куди приїхала зустрітися зі своїми давніми друзями. Прощалися ми з надією на наступну зустріч, але Господь покликав її у Вічність 5 липня 2009 р. До останнього подиху свого життя була при добрій пам'яті.

Похована, згідно зі своїм бажанням, на Личаківському цвинтарі у Львові, біля своєї Мами, акторки Герміни Лаврівської-Шкільник.

Олена Процюк – гордість Союзу Українок Америки, гордість СФУЖО. Пам'ять про неї буде завжди з нами.

Ірина Сенік
(8 червня 1926 – 25 жовтня 2009)

Короткий спогад про Ірину Сенік

Розгортаю життя,
Як сувій полотна...

Цей вірш Ірина Сенік, або Оріся, як називають її близькі, написала після того, коли за нею вдруге зачинилися двері тюремної камери восени 1972 року.

Вперше її заарештували 19-річною студенткою університету. Десять каторжних років не знищили життєлюбної Орісі. На безжальних тайшетських дорогах вона мріяла про велику любов і писала ліричні вірші. Жила надією на зустріч із рідними – братом, сестрою, мамою, що теж поневірялись по чужині, брутално розкидані з їхнього львівського гнізда. І вишивала – вишивала скрізь і завжди. Вишивання стало її потребою, її диханням. Коли після тяжкої операції хребта професор заборонив їй вишивати (вона мусила лежати нерухомо в гіпсі) – Оріся сказала йому: або вишиватиму, або помру. І професор поступився перед впертістю дивної пацієнтки. Вона вишивала лежачи. І вижила, хоч на все життя залишилася інвалідом...

Вишивала вона й під час ув'язнення, коли все було „не дозволено”. Не було ниток – висмикувала з панчіх чи з подертого одягу, не було голки – вишивала риб'ячою кісткою...

Коли мене привезли до Мордовії в червні 1973 року (Оріся приїхала рівно за місяць переді мною), в пам'ять одразу закарбувалися два найяскравіші враження: багато квітів, що їх відвоювали в адміністрації Дарка Гусяк і Катерина Зарицька та плекали їх, як немовлят, і вишивки скрізь: на вікнах і над грубкою в бараці, біля ліжок-нар і на комірцях табірних смугастих

суконок у всіх українок (їх було семеро). Оріся була 3-поміж нас найбільш вигадлива. На Миколая кожна з нас знаходила під подушкою щось вишиване від Орісі. Перед Великоднем Оріся обкладала якийсь горщик змоченою ватою, висівала насіння жежухи – і на Великодньому столі, хоч не було ні паски, ні писанок, зате був зелений городець, а на ньому жовте курчатко з ниток. Не було свічок на Різдво – кожна з нас діставала від Орісі по вишиваній свічечці, і ми прикрашали ними соснову гілочку, яку вдалося сховати від наглядачів. Над столом у так званій їдальні чіпляли декоративну Різдвяну закладку, яку вишила Оріся за композицією Стефи Шабатури, і колядували аж до відбою...

Мені пощастило бути з Орісею майже на одному ліжку три табірних роки в Мордовії. В таборі я вчилася від Орісі працьовитості, щедрості, любові до вишивання, постійного неспокою і віри в день прийдешній.

Різноманітні захоплення оволодівали Орісею цілком, витісняючи одне одного. Зацікавлення історією змінювалося шалом вишивання. Пізніше голку витіснили олівці – Оріся компонувала взори. За якийсь час усе інше витісняло віршування.

На той час в Орісі було позаду 10 років сталінських концтаборів плюс 13 відбутих років „довічного” заслання, а попереду 6 років нового табору і 5 років заслання – з болячками, з травмами і ранами на душі.

На засланні померли сестра і мама. Про них, найрідніших і безповоротно втрачених, Оріся писала: „Не одно Різдво згоріло скорботною свічкою у вікні мого життя без маминого „Христос родився!”... Але я знала, відчувала, що вона з проскурою святою в руці бажає мені так, як наші прадіди за святково-різдвяним столом. А цього року – вона в засвітах”.

Перед другим ув'язненням Ірина Сенік обходила багато сіл на Гуцульщині, збираючи народні взори. Була в неї мрія – видати альбом „100 взорів Космача та його присілків”...

Про рідні Карпати вона пише: „Мої щедри Карпати, – я благословляю червневий день мого Львова, коли вперше побачила його красу... за те, що маю можливість постійно повертатися думками в нашу рідну ранкову Галичину – без неї я ніхто і ніщо”.

Надія Світлична

Марта Сидір

На початку вересня до 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки Округи Огайо з Каліфорнії надійшла сумна звістка: упокоїлась у Бозі довголітня наша колишня членка Марта Сидір.

Велика патріотка, яка свою любов до рідної України, української громади Парми виражала активною і плідною працею в Союзі Українок Америки. Покійна була доброю господинею, беззмінною пресовою референткою відділу, щирою товаришкою.

Ми сумуємо з приводу її кончини, молимося за її душу, висловлюємо глибоке співчуття родині Покійної. Нехай Господь прийме її у своє Царство.

Замість квітів на свіжу погилу бл. п. Марти Сидір складаємо 100 дол. на Пресовий фонд журналу „Наше життя”.

Оксана Шараневич, пресова референтка.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

У світлу пам'ять **бл. п. Анни Кальби**, дорогої Мами голови СУА Маріянни Заяць: по 100 дол. 56-ий Відділ СУА, Роксоляна Яримович, по 50 дол. Марія і Ярослав Томоруги, 86-ий Відділ СУА.

100 дол. 115-ий Відділ СУА.

100 дол. у світлу пам'ять дорогих почесних членок СУА **бл. п. Лідії Крушельницької і бл. п. Лесі Кіршак**. Марія і Ярослав Томоруги.

100 дол. з нагоди **45-ліття 83-го Відділу СУА**. Лідія Черник, почесна членка СУА.

100 дол. замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марти Сидір**. 33-ий Відділ СУА.

100 дол. Євдокія Ткачук, членка 90-го Відділу СУА.

50 дол. у світлу пам'ять **бл. п. Соні Борецької**, дорогої Мами Ореста Лебеда. Марія і Ярослав Томоруги.

50 дол. Зоряна Гафткович.

50 дол. замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Соні Лебедь** через 86-ий Відділ СУА Люба Гуралечко.

50 дол. замість квітів на могилу дорогої і незабутньої **бл. п. проф. Анастазії Огороднік-Жилавої**. Родині висловлюю щире співчуття. Іванна Ратич.

50 дол. у світлу пам'ять **бл. п. Романа Платоша**. Родині висловлює щирі співчуття. 106-ий Відділ СУА.

50 дол. в пам'ять дорогої подруги **сл. п. Лесі Гой**. Леся Обаранець.

25 дол. в пам'ять **св. п. Стефана Двояка**, чоловіка нашої членки Катрусі. 56-ий Відділ СУА.

25 дол. в пам'ять **св. п. Ярослава Горбачевського**, чоловіка нашої членки Одарки. 56-ий Відділ СУА.

По 25 дол. замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Ярослави Борачок**. Оксана Салдит, Лідія Стасюк.

25 дол. з нагоди **90-ліття Василя Гординської**, культурно-освітньої референтки, яка свій талант і серце віддала Україні, СУА і СФУЖО. Дорога П. Васю, бажаємо здоров'я і Многая Літа! Голова і членки 26-го Відділу СУА.

20 дол. в пам'ять **бл. п. Галини Мирошніченко-Кузьми**. Сестрі складаю щирі співчуття. Надія Бігун.

10 дол. Ірена Іванець.

Всім жертводавцям висловлюємо щирю подяку!

Ірена Кушнір (1920 – 2009)

Слово, виголошене на Панахиді

З Пані Іреною Кушнір я познайомилася понад сорок років тому – тоді мій чоловік заснував при Товаристві Українських Інженерів Філядельфії клуб подорожей, і п-во Кушнірі з нами подорожували. Як каже народна поговорка, що „найкраще пізнаєш людину під час подорожі”. І так дійсно сталося. Перше, що я зауважила в характері пані Ірени – це її гумор – те, що по-англійському називають “wit”. З часом я також зрозуміла, що пані Кушнір була сучасною жінкою. Тоді, коли вчили дівчат виходити заміж, опікуватися дітьми і пекти торти, пані Ірена вже студіювала хемію у Відні.

В Америці вона працювала по своїй професії і вже тоді боронила права професійних жінок в праці. Громадськими справами п. Ірена почала займатися в силу певних обставин. Одного разу вона мені пояснила, що „то всьо через ті строї” – саме чудові стилеві зразки нашої народної ноші, які Союз Українок Америки спровадив з Галичини на світову виставку 1934-

го року в Чікаго. Строї від тоді лежали в куфрах. Коли сестра п. Ірени, пані Іванна Рожанковська стала головою СУА, почалися розмови про доцільність створення Українського Музею. Пані Кушнір почала шукати для цієї справи зацікавлених жінок. З цією метою створила 67-ий Відділ СУА у Філядельфії.

Пані Ірена запропонувала різні проекти заробітку для музею: „Писанка для Музею” на Великдень – збірку під церквами, даруючи жертводавцеві олівець з написом Музею; „Тиждень Музею” з однотижневою виставкою та програмою. Ці заходи проводилися з великим успіхом.

Крім цього, п. Кушнір була активна в праці суспільної опіки СУА. Вона започаткувала акцію Різдвяних і Великодніх кошиків з традиційними стравами для самотніх та стареньких людей. Підшуквала добровольців, які ті кошики розвозили та при цьому вітали, колядували і проводили час з самотніми. Така християнська поведінка пані Ірени була взірцевим прикладом для молодших союзниць.

В житті вона пережила найтяжчу трагедію жінки – поховала гарну молоду добре вивчену доньку тоді, коли сама не була зовсім здорова і терпіла від болю артриту.

Хочу також сказати, що Божа Мудрість керує людством, і хоч нам щось не зрозуміло – видається мов кривда, але прийде момент ще колись в нашому житті, що ми зрозуміємо, чому якраз так сталося.

Дорогі діти, сумую разом з Вами. Дай Вам, Боже, спокою і часу пережити це важке горе. Молюся з вами і за Вас. А Покійним вічна пам'ять.

ДМЗ.

Час липкий, наче сніг, і важкий, наче сніг,
Загортає в засніжений саван широкий
беззмистовний мій день, безсенсовний мій вік
і даремні сліди моїх плутаних кроків...

– Юліан Тувім

(Переклад з польської Ірини Сенік)

Motria Kushnir

1949 – 2009

I don't remember when I first met Motria Kushnir—ours was one of those “situational” friendships that began in childhood and waxed or waned over the decades as circumstances pulled us together or not. Our fathers belonged to the same Ukrainian professional society; our mothers were both UNWLA members; they shared more or less the same circle of friends; and so, Motria and I attended a lot of the same children's birthday parties, masquerades, Plast gatherings, and similar events. The friendship went into a temporary abeyance during our tween and high school years, when a one-year age difference can be a chasm. That chasm narrowed considerably when we attended the same university and became active in the local studentska hromada. We lost touch again after graduating; each of us got married and moved, and the sporadic encounters at the beach or at some Christmas bazaar became less frequent. Every now and again, I'd hear something about her from mutual friends, remember something interesting or funny about her, and then go back to whatever I was doing.

As years went by, Motria pursued her professional interests and I pursued mine, neither of us knowing about the intersecting points—we both wrote for a living, we both put in time as educators, and we both had a connection to *Our Life*. I was hired to edit the English language pages of the magazine in 1994; Motria's involvement with the magazine came much earlier, something I discovered while leafing through the collection of old issues that fill most of a tall book case in my basement.

Sometime in the 1970s, Motria joined UNWLA Branch 67, branch founded by her mother to help support the Ukrainian Museum. In 1976, she began to write a semi-regular English-language

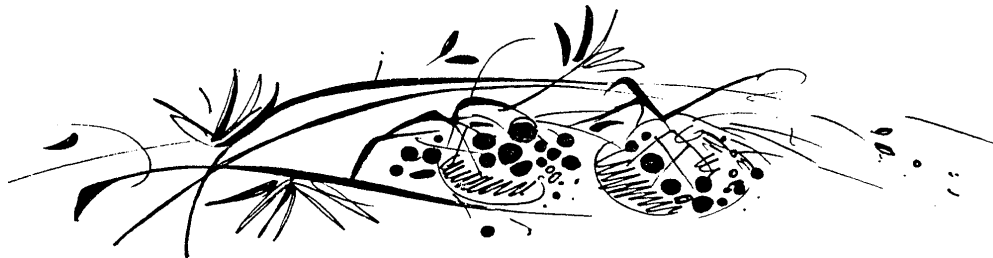
column for *Our Life*. Under the catch-all title of “News and Views,” the column explored the social, economic, political, and medical ramifications of being female. In her column, Motria honed in on inequities and hard-won victories; thrusting here and parrying there while analyzing the philosophies or activities of well-known feminists and their equally well-known critics. Each column was well researched, well thought out, and well written—together, they comprised a pretty hefty and extensive profile of women and the issues that shape them.

Each time I read (or reread) one of Motria's columns, I'd think “This is awesome. I should call her and tell her. I wonder what she's up to these days.” That day or the next I'd make a half-baked effort at getting her current phone number and then get distracted by some “right now” crisis or deadline or, truth be told, something downright trivial. And so the call was never made and the message was never delivered—just another instance of good intentions gone unfulfilled.

Then a few weeks ago, our community was rocked by the news that Motria and her mother were dead. The day I heard the sad news, I sat in my basement and reread the last column Motria had written for *Our Life*. Published in May of 1981, it was a scathing polemic against Phyllis Schlafly, whose vociferous opposition to the women's movement annoyed Motria no end. It was a column that Motria dedicated to her mother, Irena Kushnir—“my female parent who has always been one of my biggest fans and best of critics”—the woman who taught by example that a woman's place was in the home, in a chemistry lab, in a museum, or anywhere else she chose to be. It was a lesson that Motria lived by, sometimes with laughter and sometimes with tears, but always with conviction.

Rest peacefully, Motiu.

TSC

Світлій пам'яті Люсі Самбірській

У соборі Св. Володимира і Ольги в Чикаго 9-го жовтня 2009 року відбулася жалібна подія – родина та приятелі прощалися з св. п. Люсею Самбірською. 4-го жовтня 2009 р. Вервиця долі перенесла у кращі світи велику творчу особистість, що відіграла важливу роллю в житті української діаспори. Завжди усміхнена, невтомна у праці, щира і відкрита, вона долала кам'янисті гостинці еміграції, залишаючи по собі сади добрих справ. Як радіожурналіст разом зі своїм мужем, св. пам'яті д-р Степаном Самбірським, створили те, чого в українській історії не вдалося жодному журналістові – від 1949 року і до сьогодні, щонеділі на хвилях 1240AM, у радіоетері міста о 7-ій вечора передається радіогодина українського мовлення. Більш як 45 років радіохвилі доносили вісті рідною мовою слухачам. Це покликання наклало печатку на вразливе сумління доньки щодо обов'язку перед матір'ю Україною. І коли осінь зайшла до їх літньої господині, вони, не вагаючись, передали напрацьоване радіо Самбірських новоприбулим емігрантам.

У ці дні скорбота сколихнула душі усіх, хто знали паню Самбірську. Не віриться, що така людина може зімкнути очі і уста.

Ангелина Самбірська народилася 21 лютого 1923 року на Волині в селі Малі Доростаї коло Млинова в родині отця Терентія Шиманова.

Війна по-своєму розпорядилася над її поколінням. Довічні вигнанці опинилися в Австрії. У Зальцбургу зустріла Степана, одружилися. 5 квітня 1949 року переїхали до Чикаго. Він почав викладати в американському коледжі. Вона ж поєднувала працю на фабриці з вихованням синів та приготуванням і веденням

радіоавдицій. Знаходила час на працю в 22-му Відділі Союзу Українок Америки, у який вступила у 1954 р., очоливши культурно-освітню референтуру. Впродовж двох років, від 1975 до 1977 р.р. була його головою, належала до Окружної управи СУА. За переліком цих занять лежить велика посвята, покладена на вітвар служіння своїй громаді. Найщасливішу мить життя розділила зі своїми слухачами у серпні 1991-го, повідомивши про те, що Україна незалежна. За першим промінцем волі з мужем подалися у Львів, а звідти на Волинь, туди, де засіяно в душу здорові зерна християнських чеснот. Після повернення роками летіли з України листи-подяки їм, щедрим меценатам, за те, що обдаровували стипендіями студентів-журналістів Львівського університету, що відсилали книжки у сільські бібліотеки та дарунки в дитячі будинки. Робили це з глибини свого серця, ніколи не говорячи пишних слів, підфарбованих патріотичними фразами. Прожитий шлях заслуговує поваги і пошани. На жаль, радіоархів не зберіг всього, чим жила громада, та навіть невелика кількість прослуханих записів розкривають обрії світогляду цієї надзвичайної жінки.

Нам випало щастя бути знайомими від 1993 року. Одного липневого дня я у пошуках роботи зателефонувала на радіо. І як відрадно було, що зовсім чужі люди не відмахнулися, вислухали і запросили до себе. Ми з чоловіком отримали тимчасову працю ведучих радіопрограм Самбірських, яка триває 16-ий рік. За усі ці роки ми не почули слів докору, чи невдоволення. Насамперед, як мати, пані Самбірська давала настанови, як вижити у цьому суспільстві, як мужньо приймати на себе удари долі, як вистояти. Невблаганна смерть забрала молодим її сина, розлучила з чоловіком. Очі не могли приховати болю, та вона, народжена на землі Лесі Українки, була Вчителькою життя – при зустрічах навчала людяності та доброти. Найголовніше, залишила позитивний заряд енергії українському радіомовленню в Чикаго. Її світла постать, незабутній голос назавжди залишаться в пам'яті вдячних слухачів. Поховано св.пам'яті Люсю Самбірську на цвинтарі св. отця Миколая.

Вічная їй пам'ять.

Марія Климчак,
редактор радіопроеграми "Українська Хвиля".

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Гості у Стипендійному бюроі СУА

З радістю ми вітали гостей з далекої Бразилії – Головну Директорку Інституту Св. Ольги у Прудентополі, Парана, Філомену Процик з М. Магдалиною Лозовою, та о. Мітрата Михайла Дубовича родом з Румунії. З великим зацікавленням ми слухали про їхню виховну працю уже сьомого покоління українського походження дівчат у Бразилії. Тут слід підкреслити, що Стипендійна Акція СУА почалася підтримкою їхнього інституту в 1970-их роках, і ми гордимось колишніми стипендіятками СУА – Філоменою та Магдалиною! Бажаємо їм витривалості, наснаги та багато ласк Божих.

– *Марія Полянська, референтка стипендій СУА.*

*Ліворуч сидять: Філомена Процик, о. Дубович, Марія Полянська та Анна Кравчук.
Стоять: М. Оріся Яцусь, Дарія Новаківська Лісса та М. Магдаліна Лозова.*

ПОЖЕРТВИ ЗА ЖОВТЕНЬ 2009 р.

10,000 дол. подр. Стефан і Володимира Сливоцькі (64); **1,210 дол.** Ігор Шеремета, Нью Дж.; **1,000 дол.** д-р Дарія Новаківська Лісса (54) до тривалого фонду її імені; **740 дол.** Mildred Kozak (13); **по 440 дол.** Pearl Dent, 54-ий Відділ СУА (54), 76-ий Відділ СУА (76), Остап і Галина Якубовичі (98); **373.24 дол.** Окружна Управа Дітройту; **по 330 дол.** Alex I Khowaylo, Zina Michajliczenko; **300 дол.** Таїсса Мелешко (98); **по 250 дол.** Андрій Васинчук (74), Людмила Васинчук (74), Vera Eliashevsky (74), д-р Петро Попович (74), Любослава Шандра (74), 74-ий Відділ СУА (74); **по 220 дол.** Мирон і Славоміра Білас (90), Христина Бонакорса (98), Xenia Senny Voone, Володимир і Катруся Воловодюки (86), Irene V. Chaikovsky (93), Roman

Adrian Cybriwsky, Наталія Даниленко (90), Марта і д-р Татяна Доберчак (83), Robert J Kent, д-р Александер Клос, Андрій і Христина Козак (86), Basil & Priscilla L Kuzyszyn (98), Богдан і Оксана Кузишини (100), R. Paul & Elena Oberleitner (98), John & Christina Pluta (13), Dr. Irwin C. Radezky, Christine V. Smith, Оксана Стой (3), Dr. Alexander R Strilbyckyj, Юлія Трешневська (54), Philip & Tatiana Trotch, Tatiana Yasinsky (78), 34-ий Відділ СУА(34), 78-ий Відділ СУА (78), 83-ий Відділ СУА (83), 90-ий Відділ СУА (90), 96-ий Відділ СУА (96), 113-ий Відділ СУА (113); **по 200 дол.** Raymond & Rita Oberleitner (98); **210 дол.** д-р Юліян Гной, **по 110 дол.** Marta Biskup, DDS, Dr. Andreas Wojko (106), Dionizia Brochinsky (108), Nathan & Andrea Figley (98), Оксана Вандзура (29), Martha J Wiegand, Ігор і Ксеня Гапії (86), Alicia

M Kurlak-Behn, Lydia & Alexandra M Lencyk, Марія Одежинська (38), Walter & Marusia Serna (56), Michael & Helena M Shulewsky (106), John Smarsh, Milton Somkaylo, Мирон і Леся Стебельські (86), Теодозій і Ольга Зазуля (83); **100 дол.** Orest Balytsky, DMD, Люба Більовщук (98), George & Victoria Mischenko (98), Stephen Sharga; **по 50 дол.** Ярослава Панчук (74), Микола та Ірена Руденко, Walter Z Rywak, Esq.; **25 дол.** LCDR Myron Boluch, USNR (Ret); **21 дол.** Рената Бігун (28); **по 10 дол.** Eugene Gulycz, Val Stryzakowski.

З РІЗНИХ НАГОД

СУА Округа Дітройт, пересилає даток в сумі 373.24-дол., на Стипендійну Акцію СУА. Цей даток є частиною заробітку із «Вечора розваги» Окружної Управи Дітройт. Світлана Кордуба, референтка стипендій Округу Дітройт.

Enclosed please find a check for \$1,000. Please add this money to the Daria Nowakiwska Lissy Endowment Fund. Wish best wishes, Daria Nowakiwska Lissy, Glen Mills, PA.

Пересилаю 250 дол. на Стипендійну Акцію СУА. Це даток зі з'їзду Берхтесгаденської гімназії. Ольга Савчук, Кергонксон, Н. Й.

Замість квітів на могилу Люсі Самбірської, дорогої товаришки з гімназії в Холмі в 1940-му році складаю 50 дол. на Стипендійну Акцію СУА. Ярослава Слиз-Панчук, Чігаго, Іл.

Замість квітів та в пам'ять бл. п. Ангелини Самбірської пересилаю 100 дол., на Стипендійну Акцію СУА. Синові Юркові з родиною складаю щирі співчуття. Люба Більовщук з родиною, Матаван, Н. Дж.

В пам'ять мого незабутнього мужа Матвія (Вірлика) Мелешка, українського патріота та вірного сина України, якого Господь покликав до себе 14 квітня 2009, пересилаю 200 дол. на потреби Стипендійної Акції СУА. Таїсса (Осінська) Децик Мелешко, Апопка, Флорида.

У 15-ту річницю відходу у вічність моєї матері, Почесної членки СУА Наталії (Стефанів) Осінської Чапленко пересилаю 100 дол. до тривалого фонду її імені при Стипендійній Акції СУА. Таїсса (Осінська) Децик Мелешко, Апопка, Флорида.

Щиро дякуємо!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА
М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program
P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530
Email: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬО ЙОРКУ THE UKRAINIAN MUSEUM

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ 2009 (продовження)

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Меморіальний Фонд ім. Артемія Кирилюка та Петра і Дарії Мегикив 50 дол. склали Нотатки з Мистецтва.

ДАТКИ

10,000 дол. The Heritage Foundation; 5,000 дол. СУМА (Йонкерс) Федеральна Кредитова Спілка; по 2,000 дол. Самопоміч (Н. Дж.) Федеральна Кредитова Спілка, Орест і Лідія Глюти; по 1,000 дол. Зеня Муха, Ольга Тритяк, Наталія Соневицька, проф. Роман і проф. Зірка Воронка, Микола Ненадкевич, Оксана Кузьмак; 250 дол. Стефан Стецур; 200 дол. Мотря Слонівська; по 100 дол. д-р Іван

Скрипук, д-р Осип Данко, Андрій Тершаковець, Володимир Була (Boeing Gift Matching Program), Association of Seniors (UNA); 60 дол. Патриція Шатинська; по 50 дол. Charles & Eugenia Osgood, Н.Н.; 30 дол. Маріянна Задояна; 25 дол. Семен Вішка.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. **Евгена Змня** складаю 25 дол. Надія Бігун.

У пам'ять бл. п. **Людмили Шміт** складаю 25 дол. Д-р Іван Скальчук.

У пам'ять бл. п. **Лідії Саленко** складаємо 100 дол. Зенон і Христина Іваненко.

Замість квітів на свіжу могилу нашої незабутньої, довголітньої приятельки **св. п. Лідії Саленко**, скла-

даємо 100 дол. на потреби Музею. Висловлюємо наші глибокі співчуття чоловікові Всеволодові, синові Ярославу з родиною, кузинці Марії з родиною. Вічна їй пам'ять. Петро і Наталка Буняки.

In **memory of Lydia Salenko** we are donating \$25. Vichnaya Pamyat. Daniel & Cheryl Sabath & family.

In **memory of Walter Magun** we are donating \$100. Dr. Constantine & Amalia Haliasos.

У пам'ять **бл. п. Володимира Магуна** складаю 50 дол. Тамара Стадниченко Корнелісон.

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Володимира Магуна** складаю 50 дол, а родині мої щиросердечні співчуття. Ярослава Стасюк.

З НАГОДИ

З нагоди **80-ліття Володимира Воловодюка** датки склали: по 100 дол. Богдан і д-р Марія Шевчук-Чабан, Patrick & Dr. Olha O'Quinn; 50 дол. Ілля і Марія Шевчук.

ПОЖЕРТВИ ЗА ВЕРЕСЕНЬ 2009

ДАТКИ

10,000 дол. Стефан і Володимира Сливоцькі; 5,000 дол. Андрей Ганкевич; по 2,500 дол. Юрій і Аніса Мицаки, Ярослав і Марія Томоруґи; 4,736 дол. Любодар і Зеня Олесницькі, Нестор і Іванка Олесницькі; 2,000 дол. 83-ий Відділ СУА; по 1,000 дол. Українська Федеральна Кредитова Кооператива, Рочестер, Н.Й., проф. Володимир Петришин, д-р Орест Заклинський і Caritas Kristjandottir, Володимир і Картя Воловодюки, Любомир і Ляриса Зелики, St. George Ukrainian Post 401 Catholic War Veterans USA Inc., Оег і Оксана Лопатинські, Іван і Ярослава Лучечки, Богдан і Віра Тодорів, Adam & Ігуна Nauholnyk-Cohen, Володимир і Зоряна Моґучі, Ярослав і Катря Червоняки, Орест і Марта Качмарські, Іван і Нона Карк; по 500 дол. Лідія Прокоп Артимішин, Олександр і Галина Воскоби; 300 дол. Борис Галаган; по 250 дол. Орест Шуль (Goldman Sachs & Co.), Іван і Христина Плюта; 200 дол. 118-ий Відділ СУА; 163 дол. Дарія Мерл; 120 дол. Gerald Nestor (Give With Liberty); 100 дол. д-р Роман і Надія Літепло; 60 дол. Аркадія Стебельська; по 50 дол. Стефан Пузик, Евстахій Ярош, Ірена Плис, Наталія Коваль; 30 дол. Марія Бодик; по 25 дол. Стефан Шубяк, Іванна Ганкевич, Роза Воробель, Дарія Костів; по 20 дол. Лев і Арета Добрянські, Ліда Завадович; по 15 дол. Оксана Луцька, Олександр Пришляк, Ніна Панчак; по 10 дол. Ірена Лончина, Ярослав Семків, Атанас Кобрин; по 5 дол. Glenys Looney, Ольга Руденська.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Володимира Магуна** складаю 50 дол. Мотря Мілянч.

У пам'ять **бл. п. Володимира Гальми** складаю 100 дол. Анна Думка.

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Володимира Гальми** складаю 100 дол. через 1-ий Відділ СУА, а Олі і родині щирі співчуття. Марія Качунь.

У пам'ять **бл. п. Марти Рудик** складаю 50 дол. Валентина Чудовська.

У пам'ять **бл. п. Евгена Змія** датки склали: по 100 дол. Богдан і Романа Федасюки, по 50 дол. Марта Левицька і Меланія Кокорудз.

У пам'ять вуйка **бл. п. Володимира Магуна** складаємо 100 дол. Орест і Марта Кебало.

У пам'ять **бл. п. Володимира Магуна** датки склали: по 500 дол. Борис і Ольга Караш, д-р Ігор і Олександра Магун; 200 дол. д-р Юліян і Ольга Іной; 100 дол. Адріян і Христина Стасюк; по 50 дол. Helene Venezia, Ольга Іваськів, Володимир і Соня Лехицькі; 40 дол. Mr. & Mrs. Ihor Rozvadovskyj; по 25 дол. Drs. Ralph & Betty Zuzolo, Маркіян і Нора Гамуляк.

У пам'ять **бл. п. Володимира Дячука** датки склали: по 500 дол. Уляна Дячук, д-р Любомир і Марія Явні; по 200 дол. проф. Роман і проф. Зірка Воронка, Ольга Чипак; 150 дол. Михайло і Алла Герещь; по 100 дол. Тарас і Катерина Шмаґала, Марта Ключас, Юрій і Анна Петренко, проф. Роман і Світлана Андрушків, Юрій Ключас, д-р Андрій і Валерія Бурачинські, Евстахій Ярош, Божена Ольшанівська; по 50 дол. Михайло і Ольга Мочула, Богдан і Уляна Кобзар, Володимир і Дарія Рудакевичі, Genevieve Kufta; 30 дол. Олександра Мочула; по 25 дол. Юрій і Марія Українські; по 10 дол. Марія Пенджола, Іда Фокс, Оксана Станко.

У пам'ять **бл. п. Марти Рудик** датки склали: по 200 дол. Ярослав і Віра Криштальські, Орест і Дарія Темницькі; по 100 дол. Мирон і Христина Мельники, Марія Оксана Бачинська; 25 дол. Mary Ann Mikosky.

У пам'ять **бл. п. Люби Слиж Щур**, Ірини Терлецької, д-ра Юрія і д-ра Люби Стефанівських, Наталки Пачовської та Володимира Іваника складаю 50 дол. д-р Марія Фішер Слиж.

In **memory of Maria Struk** I am donating \$25. Janet L. Pignio.

З НАГОДИ

З нагоди **золотого ювілею подружжя Мар'яна і Ліді Вирстів** складаю даток 50 дол., а ювілятам бажаю щасливих многих літ. Кузинка Оля Дем'янчук.

In honor of **90th birthday of John Momot** donations were made: \$50 each Lydia Kyj; John & Christina Pluta.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

ЗМІСТ LXVI РІЧНИКА

Вишивки

- Січень. Взори Ірини Сенік. Серія 7, ст. 7. Видання СУА, 1982 р.
- Лютий. Взори Ірини Сенік. Серія 7, ст. 2. Видання СУА, 1982 р.
- Березень. Вишивана серветка роботи кузинок Олени Канди з Шумських та Ірини Паньківської. У 1928 р. на конкурсі журналу СУ «Нова Хата» ця серветка дістала нагороду за крашу вишиванку.
- Квітень. Зоряна Сохацька. Писанка на шовку.
- Травень. Взори Ірини Сенік. Серія 7, ст. 5. Видання СУА, 1982 р.
- Червень. Взори Ірини Сенік. Серія 7, ст. 8. Видання СУА, 1982 р.
- Липень-серпень. Взори з Галичини, примінені до настільників. Серія 5, ст. 1. Із збірки Кл. Габданк-Рогозинського. Видання СУА.
- Вересень. Взори з Кадобівців, повіт Заставна. Надіслала Оріся Зінич.
- Жовтень. Взори з Селетина, повіт Радівці. Надіслала Оріся Зінич.
- Листопад. Взори з Селетина, повіт Радівці. Надіслала Оріся Зінич.
- Грудень. Взори Ірини Сенік. Серія 7, ст. 12. Видання СУА, 1982 р.

Відділи СУА (Діяльність)

- 1-й Відділ. Діяльність референтури суспільної опіки 1-го Відділу СУА. 7-8:26
- 8-й Відділ. Ініціатива 8-го Відділу СУА. 9:26
- 17-й Відділ. Ми їх пам'ятаємо. 5:9
- 21-й Відділ. Історія і сьогодення 21-го Відділу СУА. 7-8:22
- 26-й і 63-й відділи. З'єднання двох відділів. 2:18
- 33-й Відділ. У світлі Різдвяні дні казкові. 2:26
- 33-й Відділ. Покаяння двері відкрий нам, Життедавче. 4:18
- 33-й Відділ. Батько і Матір – два сонця гарячих. 9:28
- 47-й Відділ. Завершення праці 47-го Відділу ім. Лесі Українки. 4:20
- 49-й Відділ. Ювілей – 75-ліття Відділу ім. Ольги Басараб. 2:13
- 56-й Відділ. Свічка Пам'яті. 1:24
- 64-й Відділ. А той другий празник святого Василя. 2:29
- 64-й Відділ. Провісники весни. 5:20
- 65-й Відділ. Шевченківські роковини 65-го Відділу СУА Округу Нью Джерзі. 6:18
- 67-й Відділ. Виставка мистецьких творів Ірини Гомотюк-Зелик у Філядельфії. 7-8: 18
- 78-й Відділ. Пам'ятникові Великого Кобзаря у Вашингтоні 45 років. 9:29
- 83-й Відділ. До „Світлички” завітав св. Миколай. 2:27
- 83-й Відділ. Щедрий Вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я... 2:28

- 86-й Відділ. Літературний вечір Любомири Гайовської-Бойко і Наталки Буняк. 1:8
- 88-й Відділ. Щаслива хресна мама. 5:17
- 89-й Відділ. Хроніка 89-го Відділу СУА ім. Лесі Українки. 10:26
- 92-й Відділ. Праця 92-го Відділу СУА у 2009 році. 9:30
- 96-й Відділ. Урочисте відзначення 96-го Відділу СУА. 6:16
- 97-й Відділ. 40-ліття Відділу ім. Марусі Бек. 3:8

Відділи СУА (Загальні збори)

- 1-й Відділ СУА. Нью Йорк, Нью Йорк. 7-8:26
- 12-й Відділ СУА. Клівленд, Огайо. 4:15
- 34-й Відділ СУА. Коговз, Півн. Нью Йорк. 3:13
- 45-й Відділ СУА. Дітройт, Дітройт. 6:17
- 49-й Відділ СУА. Баффало, Півн. Нью Йорк. 9:23
- 56-й Відділ СУА. Норт Порт, Флорида. 3:7
- 64-й Відділ СУА. Нью Йорк, Нью Йорк. 6:19
- 67-й Відділ СУА. Філядельфія, Філядельфія. 7-8:19
- 86-й Відділ СУА. Ньюарк, Нью Джерзі. 9:26
- 89-й Відділ СУА. Кергонксон, Нью Йорк. 3:13
- 106-й Відділ СУА. Гартфорд, Нова Англія. 4:17
- 108-й Відділ СУА. Нью Гейвен, Нова Англія. 4:19

Вісті Головної Управи СУА

- Голова СУА Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками... 1:1, 2:1, 3:1, 4:1, 5:1, 6:1, 7-8:1, 9:1, 19:1, 11:1, 12:1
- Анна Мацілінська. Кампанія Союзу Українок Америки „Зміцнити членство”. 3:24
- Зоряна Гафткович. Вебсайт СУА. 7-8:19, 9:28
- Ірина Рудик. Подорож в Україну. 9:20.
- Ірина Рудик. Діяльність референтури Суспільної Опіки СУА. 10:24
- Марія Полянська. Діяльність Стипендійної акції СУА в Україні від 1991 року. 2:14
- Марія Полянська. Суспільна Опіка Союзу Українок Америки. 3:10.
- Марія Полянська. Подяка жертводавцям. 3:14
- Марія Полянська. Вітаємо. 6:22.
- Марія Полянська. Гості у Стипендійному бюро СУА. 12:27

Вісті Округу СУА

- Округа Дітройт. Річний з'їзд Округу Дітройт. 4:14. Відзначення Дня Союзянки. 11:26
- Округа Нью Йорк. Традиційне засвічення ялинки в Нью Йорку. 1:30. З'їзд СУА Округу Нью Йорк.
- Округа Північний Нью Йорк. Жіночі організації Рочестеру відзначили 75-ту річницю Голодомору-геноциду в Україні. 1:26
- Округа Чикаго. Вісті з Округу Чикаго. 6:12

Гумор

- Дмитер Слутий. З ким поведешся, в того й наберешся. 7-8:21

Дмитер Слутий. Пригода в дорозі. 11:18
Дмитер Слутий. Здійснення дитячих мрій. 12:36
Дмитер Слутий. Моя мама навчила мене... 5:17
Гайовська-Бойко, Любомира. Оправдалася. 10:27.

Дитяча сторінка (Христя Швед)

Для чого? 1:34
Що то за звук? 3:34
Галинка. 4:34
Де горобчик обідав? 5:34
Якого кольору літо? 6:34
Івасик і Тарасик. 7-8:34
Казка про нерозум. 9:34
Макс і маска. 10:34
Лев і Мишка. 11:34
Ялинка для звіряток. 12:34

Добродійство

Видання організаційної брошури СУА: 9:14
Пресовий фонд журналу „Наше Життя”: 1:15, 2: 30,
3:14, 4:25, 5:13, 7-8:28, 9:14, 10:16, 11:30, 12:23
Стипендійна акція СУА: 2:35, 3:14, 6:23, 7-8:32, 9:31,
11:32
Фонд ім. Олени Лотоцької. 3:14
Фонд Суспільної Опіки СУА: 3:12, 9:14, 10:24, 11:33
Фонд Чорнобиля: 9:14, 10:25
Український Музей в Нью Йорку: 1:32, 3:21, 5:32, 7-
8:29, 9:36, 11:27, 12:28

Інтерв'ю

Даниленко, Наталія. Інтерв'ю з Катериною Кричев-
ською-Росандіч. 5:5
Слиж, Лідія. Інтерв'ю з Валентиною Войцехівською.
3:5
Слиж, Лідія. Інтерв'ю з Іриною Кошулап. 11:12
Слиж, Лідія. Інтерв'ю з Оленою Дорожинською-
Гошовською. 12:9

Конкурси

Літературний конкурс ім. Лесі і Петра Ковалевих
2008 року (Перша нагорода). Д-р Лариса Залеська
Онишкевич. 1:4
Літературний конкурс ім. Лесі і Петра Ковалевих
2008 року (Друга нагорода). Марта Тарнавська. 1:5
Конкурс ім. Лесі і Петра Ковалевих наукових праць з
української історії. 7-8:5
Конкурс на отримання стипендії ім. Еви Сташків. 9:4

Мистецтво, етнографія

Великодні традиції. Лідія Левицька. 4:6
Вертеп. Ярослава Панчук. 12:4
Історія української вишивки. Ярослава Панчук. 1:11
Писанка та її символи. Ярослава Панчук. 4:8
Родинну реліквію Українському Музею. 3:12

Наша сучасниця

Іванченко, Раїса. Галина Руденко. 6:10
Канда-Кічоровська, Теодозія (Дозя). Лідія Слиж. 3:19
Лемеха-Луцька, Оксана. Лідія Слиж. 4:23

Наше харчування. 3:33, 4:26, 6:33, 10:33

Некрологи

Біленька-Рак, Теодора. 10:30
Борачок, Ярослава Марія 11:29
Деркач, Марія. 5:12
Жилава, Анастасія. 11:28
Іванчук, Стефанія. 3:16
Казанівська, Ярослава. 5:12
Кіршак, Олександра (Леся). 7-8:27
Крушельницька, Лідія. 4:4
Кушнір, Ірена. 12:24
Лащик-Шевчук, Клементина. 2:16
Малиновська-Макар, Ольга. 9:33
Мельничук, Теофіля. 1:14
Ненадкевич, Діоніза „Нуся”. 4:5
Оліяр, Єва. 9:32
Онишкевич, Емілія. 2:17
Процюк, Олена (Еля). 12:20
Райца з Іваськових, Мирослава. 5:11
Романишин, Леся. 1:15
Рудик, Марта. 10:31
Савчук, Оксана (Сяня). 11:31
Самбірська, Люся. 12:26
Сидір, Марта. 12:23
Смерчанська-Капустинська, Ірена. 9:33
Смерчинська, Анастасія Марія. 10:28
Стецько, Надія Анастасія. 11:30

Нові книжки. Рецензії.

Вовк Віра. „Маскарада”. Лариса Залеська Онишке-
вич. 10:11
Ішук-Пазуняк Наталія. „Леся Українка: Ідея свободи
України у спектрі світової цивілізації”. Марта Тар-
навська. 6:8
Жіноча преса в Україні: журнал „Жінка”. Марта Тар-
навська. 3:18
Жіноча преса в Америці: журнал „Ms”. Марта Тар-
навська. 4:12
Майданська Софія. *In Te Speravi*. „Сподіваюся на
тебе”. Лариса Залеська Онишкевич. 7-8:3
Палій Ліда. „Стороною йшла гроза”. Марта Тарнав-
ська. 6:8

Обкладинки (за числами журналу)

Ірена Гомотюк-Зелик. Зима в Україні. 1
Віра Слободянюк -Трігос. Захід сонця в Скалистих
горах. 2
Романа Бабюк-Рейні. Церква в Гантері. 3
Зоряна Сохацька. Писанка на шовку. 4
Ліда Пясецька. Ікона. 5
Мотря Яцкевич-Головінська. Тіні і тиша. 6
Галина Марків. Соняшники. 7-8
Марта Гірняк-Воевідка. Амариліс. 9
Надія Сомко. Бій під Конотопом. 10
Олександра Ісаєвич-Мейсон. Ніч за вікном. 11
Ярослава Геруляк. 12

Поетії.

Іванченко, Раїса. Молитва до святої княгині Ольги. 7-8:2
Іванченко, Раїса. Вірш. 11:5
Долик, Любов. Вітер. 11:15
Когут, Зоя. О, Боже! 4:9
Когут, Зоя. Проліски. 4:9
Косановська, Ліліана. Вірш. 11:15
Махно, Василь. Фотографія 1969 року. 1:7
Микита, Богдана. Як може все змінитися... 2:16
Стус, Василь. Ярій, душе. 12:8
Тичина, Павло. Крути. 1:16
Франко, Іван. З Новим роком... 1:1

Постаті.

Бурчинська Лідія. В десяти сумні роковини. Наталія Даниленко. 1:13
Дольницька Марія. Марія Дольницька – мистець емалю. Ярослава Панчук. 9:3
Княгиня Ольга. Княгиня Ольга і сучасність. Галина Руденко. 10:3
Коцюбинська Михайлина. Слово про Михайлину Коцюбинську. Мирослав і Люба Мариновичі. 6:5
Леся Українка. Велика Жінка України. Святослав Левицький. 2:2
Мазепа Іван. Рік гетьмана Івана Мазепи. Леся Храплива-Щур. 2:6
Маркусь Дарія. У пам'ять д-р Дарії Маркусь. Олександра Дяченко Кочман. 6:20
Роксолана. Роксолана. Роксоляна Яримович. 9:5
Сеник, Ірина. Надія Світлична. 12:22
Сомко Надія. Вона оспівала перемогу під Конотопом. Олена Леонтович. 10:8
Українські княжни: Анастасія, Єлисавета і Анна Ярославни. Юрій Гаєцький. 5:7

Почесна голова СУА Куровицька, Ірина. 2:2

Почесна членка СУА Фаріон, Оксана. 1:2

Привіти, подяки

Вітаємо нових членок СУА: 2:5, 3:3, 5:2, 6:15, 10:16
64-ий Відділ СУА. Вітання Дозі Кічоровській з нагоди 90-літнього ювілею. 3:21
Екзекутива СУА. Привітання членок СУА з високими нагородами України: Наталію Даниленко, Вірлянку Ткач, Марію Фішер-Слиж – орденом княгині Ольги III ступеня; Даниїлу Лунь – званням Заслуженого діяча мистецтв України. 10:8
Привітання Оксані Бризгун-Соколик з високою нагородою України – орденом княгині Ольги III ступеня. 10:8

Проза

Вовк, Віра. Ангел. 10:12
Вовк, Віра. Українка. 10:12
Вовк, Віра. Якби я була павою... 10:13
Левицький. Святослав. Зоря „Полин”. 4:3
Лукашевич Оріся і Ліда. Голгофа родини Лукашевичів. (Із спогадів). 10:6, 11:3, 12:6
Майданська, Софія. Сподіваюся на Тебе (Уривки). 7-8:4
Мирослава, Мирослава. Різдвяна мрія. 12:5
Тарнавська, Марта. Діти. (Уривки із щоденника). 7-8:7, 9:12, 10:14, 11:16, 12:11

Розвідки. Публікації.

Акт з'єднання. Святослав Левицький. 1:16
Дві великі річниці. Оксана Бризгун-Соколик. 5:3
Жіночий альманах „Перший Вінок”. Ярослава Панчук. 10:9
З'їзд Спільки українських журналістів Півн. Америки. Божена Ольшанівська. Лідія Слиж. 7-8:6
Зустріч з українською громадою штату Північна Кароліна. Лідія Слиж. 9:22
Історія журналу „Наше Життя”. Ярослава Панчук. 10:10
Коли душа співає. Даниїла Лунь. 5:18
Крути. Лідія Слиж. 1:16
Лист до дітей. Марія Левицька. 7-8:11
Маруся Чурай. Лідія Слиж. 11:6
Міжнародний Жіночий день і Президент України. Марта Тарнавська. 2:19
Музей Наталії Кобринської. Лариса Дармохвал. 2:9
Плекаючи предківські коріння на новій землі. Віра Андрушків. 2:11
Поїздка в Моринці та Кирилівку. Надія Бугай. 3:3
Про учнів, вчителів і навчання. Ася Гумецька. 6:4
СУА підтримує Українських Американських ветеранів. Божена Ольшанівська. 3:6
Українська жінка-науковець: бути чи не бути? Маріанна Онуфрик. 7-8:9
Що навчила мене моя мама. 5:14

Українці в світі.

Одинадцятий Великдень українською мовою в Греції. 4:10
Українська народна хорова капела Москви. Лідія Слиж. 1:9

Хрестиківка: 5:19, 7-8:17

SUBJECT INDEX TO VOLUME LXVI – 2009

Arts and Culture

Our Life Cover Artists 3:26, 4:28, 5:25, 6:9, 7-8:12, 9:17, 11:21
Marie Halun Bloch and Her Contributions to American Literature 11:22

R. Gilicinski . Life in Art—Art in Life 2:31
Interview with Iona Sochynsky (Stadnychenko) 3:29
Ukrainian Embroidery: A Metamorphosis in Function and Beauty (Stadnychenko) 5:28

Ukrainian Pysanky Featured at International Exhibit in Dubai 9:17
New from Yara 3:32

Books

Culture and Customs of Ukraine (M. Tarnawsky) 10:20
Taras Shevchenko (M. Tarnawsky). 6:9
Yaroslav's Treasure (Stadnychenko) 10:21

Branch and Region News

Branch 30 Ukrainian Easter at Bloomingdale's (O. Rudyk) 5:32
Welcome to Branch 132, Detroit Regional Council (A. Macielinski) 11:25
Branch 38 of Denver Commemorates Holodomor (A. Savage) 2:23
Branch 56 North Port, Florida, Holodomor Commemoration (A.M. Susla) 1:25
Branch 88 Elects New Officers and Reviews Accomplishments (P. Sawchak) 7-8:23
Branch 95 Outreach: One River Many Streams Folk Festival (E. Panchyshyn) 12:19
Branch 96 (Detroit) Annual Meeting and Elections 9:27
Branch 98 (Holmdel/Middleton, NJ) Holds Annual Meeting (I. Krawczuk) 4:16
Branch 98 Celebrates 21st Anniversary (I. Krawczuk) 9:24
Branch 118 Ukrainians in Houston Commemorate the 75th Anniversary of the Holodomor (M. Noukas) 1:22
Detroit Celebrates Graduation 2009 6:28
An Evening in Detroit (E. Kuczer) 7-8:24
NJ Regional Council UNWLA Day—Den Soyuzianky (B. Olshaniwska) 1:29

Food

Five Minute Chocolate Mug Cake (U. Campbell) 6:32

Health

Gallstones (I. Magun) 1:36
Getting Away from It All (I. Magun) 7-8:16
Overactive Bladder (I. Magun) 11:36
Recession-Proofing Your Health and Well-Being (I. Magun) 4:36
Salmonella (I. Magun) 3:36
The Scoop on Swine Flu (I. Magun) 10:23
Uterine Fibroids (I. Magun) 5:36
Weight Management: A Behavioral Approach (I. Magun) 6:36

Holodomor

Update on Holodomor Textbook (V. Bej) 5:22
Vasyl Barka: A Story About Storytelling (Jean-Pierre Cap) 1:19

Life in the Diaspora

They Knew I Would Tell the Truth (AM Hankewycz) 1:27
The Ukrainian Male's DNA: The Gazda Gene at Work (DMZ) 7-8:12

Miscellaneous

Adventures with Flat Stanley (Stadnychenko) 2:32
Adventures with Coffee Filters (T. Blanco) 2: 33
Greatest Gift for the Holiday Season (I. Magun) 12:15
Helpful Household Hints (D. Horbachevsky) 10:32
Sweet Stuff 2: 34
What My Mother Taught Me 5:16
What's Bugging You? (D. Horbachevsky) 7-8:36
Winter Tips (T. Blanco) 1:28

Obituaries

Irene Bohachevsky (M. Noukas) 3:17
Alberta (Baitinger) Cieply 10:29
Marie Koropey Zobniw 5:13
Motria Kushnir 12:25

Our Life 65th Anniversary

Looking Back (Stadnychenko) 3:28
Our Life Flashback (Stadnychenko) 7-8:14
Five Decades: Five Decembers 12:16

Poetry

Kvity: Remembering (M. Stefaniuk) 5:25

Travel

Kozaks in Alaska (DMZ) 6:29
Turkey: Exploring and Enjoying History (O. Zynycz) 4:32

Ukrainian National Women's League of America

UNWLA President's Message: Sharing Thoughts, Views, and News (Marianna Zajac) 1:17, 2:21, 3:25, 4:27, 5:23, 6:25, 7-8:11, 9:15, 10:17, 11:19, 12:13
A Gift for St. Nicholas the Wonderworker (L. Kovalenko) 9:18
Kovaliv Award in History 2008 (M. Bohachevsky-Chomiak) 2:25
Kovaliv Awards for Literature 2008 (Stadnychenko) 1:6
Notes from the Editor (Stadnychenko) 1:18
Our Life and *Our Life* (M. Bohachevsky-Chomiak) 2:19
UNWLA Membership Recruitment & Retention Campaign (A. Macielinski) 3:2
Visit and Explore Our New UNWLA Website (Z. Haftkowycz) 4:29, 7-8:14

Women in Our World

Natalie's Quest. Interview with Natalie Karpinich (Stadnychenko) 3:27
Honorary President Iryna Kurowyckyj Elected Co-chair of CoNGO 11:20
Roots, Shoots, and Blooms: Interview with Roxolana Wynar (Stadnychenko) 5:26
New Horizons for UNWLA Parliamentarian Oksana Skypakewych Xenos 10:19
Helena on the Hill. Interview with Halyna Zyblikewycz (Stadnychenko) 4:30

Це було взимку. Надворі було холодно, але в пивниці, де зберігалася городина, було тепло й затишно. В одному кутку лежала морква, в другому буряки, до стелі, підв'язана до бантин, висіла кучерява капуста, а на полицях красувались яблука та грушки.

Раптом двері до пивниці відчинилися і світло пасом широким увірвалося в темряву. Ввійшла жінка з кошачком, а за нею вбігло двоє дітей.

– Мамо, дайте нам трохи ярини,
– просив хлопчик.
– А я хочу кілька яблук та грушок, і не забудьте дати мені торбинку з горішками для білочок, – додала й своє до прохання хлопчика маленька русява дівчинка.

Мама набрала для дітей повний кошик овочів, винесла з пивниці та поклала його на саночки, що вже були приготовані до подорожі. Крім того, дала дітям повну торбинку горішків та цілий жмут кольорових стрічок.

Діти були дуже задоволені.

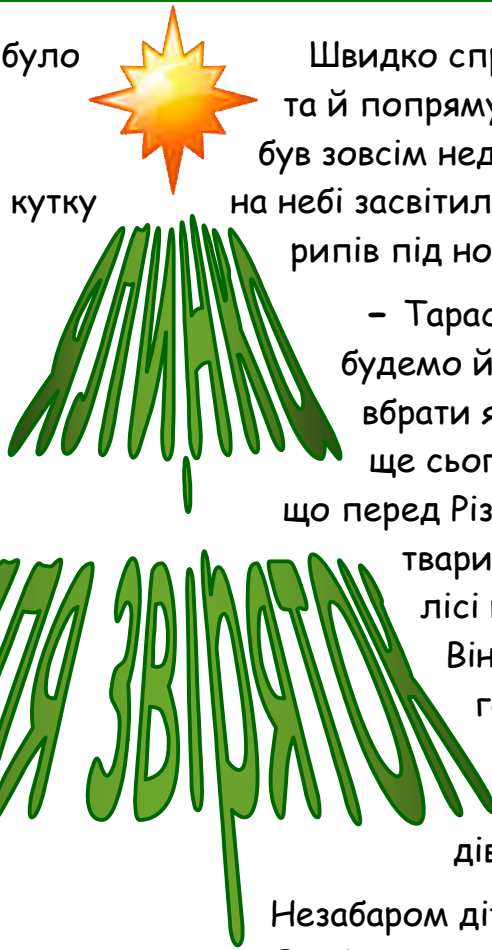
Швидко спряглися в саночки та й попрямували до лісу, що був зовсім недалеко. Вже вечоріло, на небі засвітилися зірки. Сніжок рипів під ногами.

– Тарасику, давай швидше будемо йти, щоб встигнути вбрати ялинку для звіряток ще сьогодні. Дідусь казав, що перед Різдрвом вночі

тварини збираються в лісі й святкують теж. Він уже відніс на галявину, де ялинка росте, сіна для серни, – казала дівчинка до хлопця.

Незабаром діти вже були в ліску. Ось і галявина, а на ній гарна зелена ялинка. Місяць заливав галявину своїм срібним світлом. Було ясно, як вдень.

Діти взялися до роботи. Виймали овочі, горішки й городину та прив'язували кольоровими стрічками до густих, зелених гілочок ялинки. Наприкінці Тарасик вийняв з кишені срібний дзвіночок та задзвонив, а потім вискочив на пеньок коло ялинки та голосно гукнув: – Гей, звірятка, приходьте сьогодні вночі. Тут і для вас є гарна ялинка. Веселих вам свят бажаємо!

Швидко зіскочив хлопчик із пенька, і діти поспішили зі своїми саночками додому. Вони вже й не бачили, й не чули, як на галявину почали виходити всі мешканці лісу.

Місяць вище піднявся над лісом і в його сяйві ще кращими виглядали яблучка, горішки, морквинка і бурячки.

Всі звірі вже зібралися навколо ялинки. Тут був і ведмедик, і білочка, і маленька чорноока серна, і зайчики. Наймоторніша й найвеселіша була білочка.

Вона вибралась на самий вершок ялинки і звідти перша почала вітати звіряток із Великим Святom та запросила всіх до веселого танку навкруги ялинки. Весело і гарно було тоді всім звіряткам, що потрапили до лісу на Різдвяне Свято.

А діти в той час уже повернулися додому, повечеряли та полягали спати. Але перед сном довго ще згадували про ялинку, яку вони влаштували для звіряток.

Based on a story written by Nina Narkewych, featured in Our Life, January, 1957.

Illustration by Kristine A. Izak. Children's pages arranged/compiled by C. R. Shwed, UNWLA Education Committee Chair.

Здійснення дитячих мрій

(Гумореска)

– Дивись, серденько, зірка вечірня зійшла над горою, як писав наш Кобзар. Хочеш, я для тебе її дістану?

– Ніяких зірок! Сьогодні нікуди не підеш, вдома сидітимеш, – відповідає кохана дружина.

– Але ж, рибонько, сьогодні Кличко б'ється, то ми з Михасем і Федьком склалися на спортивний канал, щоб в Михася подивитися.

– Є що там дивитися! Два здоровані товчуть писки до крові один одному, а ціла юрба верещить і плеще в долоні. То треба кретином бути, щоб таке дивитися.

– А знаєш, пташечко, – беру розмову в свої руки і, щоб жінка посміхнулася і трохи пом'якла, кажу: – Коли я ходив малим до школи, то якось вчителька розпитувала учнів, хто ким хоче стати. Запитала і мене. Знаєш, що я відповів? Та я їй сказав, що хочу бути кретином. Вчителька витріщила на мене очі, а я їй вияснив своє бажання. Кажу, що коли ми з батьком йдемо по вулиці, то тато говорить: – „Дивись, яку хату, як палац, отой кретин Петро вибудував!” Йдем далі, а тато знов: „Яй, ти диви, яке люксове авто купив той кретин Юрко!”

– Не забувай мені баки. Знову прийдеш сьогодні нализавшись, як минулої суботи, так, що до хати рачки доповз. А ще обіцяли нам, жінкам, що в піст пити не будете.

– По-перше, квіточко, то не було рачки, а я шукав напомацки шапку, що раптом злетіла з голови. А, по-друге, ми хотіли дотримати слова, але в Михася заваялася якась одна пляшка, то він каже нам, що шкода її, бо може зіпсуватися, і запропонував Федькови, щоб той став писком до стіни, а Михась візьме пляшку в одну руку, і як Федько вгадає, в якій руці пляшка, то будемо пити. А як не вгадає, то почекаємо до кінця посту. Став Федько в кут, затулив очі руками, щоб все чесно було, а Михась питає: – „То кажи, Федю, в якій руці?” „В лівій, – відповідає Федько.” А Михайло як закричить: – „Думай, дурню, бо дідька лисого пити будеш!” Федько подумав: – „В правій!” «Правильно! Вгадав!» – крикнули ми з Михаськом в унісон. То що ми мали робити, коли Федько вгадав? Правда, за другим разом, але вгадав.

– Як бачу, – каже кохана моя половина, – що всі твої три дитячі бажання на старість здійснилися: і хату гарну маєш, і авто добре, і... Та добре вже, йди до своїх к...колегів...

Я цмокнув жінку в ніс, за шапку і з хати.

Дмитер Слутий

ГУМОР

- Син-першокласник запитує в матері:
- Мамо, а це правда, що нас годує Бог?
 - Ну, в принципі, так.
 - А дітей приносить лелека?
 - Звичайно.
 - А подарунки під подушку кладе св. Миколай?
 - Так.
 - Тоді для чого ми тримаємо тата?

ТАКТ

Каже жінка: – Дорогий, я хотіла тобі щось неприємне сказати, але краще зачекаю до завтра, бо ти не зможеш заснути.

МУДРІ ВИСПОВЛЮВАННЯ

Тільки після шлюбу пізнаєш, що таке справжнє щастя. Але тоді вже запізно.

MASHA ARCHER

'maria muchin'

extraordinary jewelry

Trunk Shows...

Saks Fifth Avenue • Cleveland • Beachwood Mall
December 4 ~ 6, fri sat sun • 216-292-5500

A Touch of Lace • Bloomfield Hills, MI
December 10 ~ 11, thu fri • 248.645.5223

Saks Fifth Avenue • Sarasota • Southgate Mall
December 9 ~ 10, wed thu • 941-364-5381

Saks Fifth Avenue • Bal Harbour
January 21 ~ 24, thu fri sat sun • 305-865-1100

Available at select Saks Fifth Avenue locations nationwide and...

The Ukrainian Museum Gift Store
New York, New York • 212.228.0110

the Desert House Collection
www.thedeserthousecollection.com

The Rafael's
San Francisco • 415.974.6772

visit www.masha.org
for more locations

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич
Анна Мацілінська

Софія Геврик

Христина Мельник

Марія Андрійович
Дарія Дроздовська
Надія Цвях
Рома Шуган
Віра Кушнір
Ірена Стецьків

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— кореспонденційна секретарка
— скарбник
— фінансова секретарка
— вільна членка
— вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик
Христина Швед
Зоряна Гафткович
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Орися Трешньовська
Роксоляна Яримович

— суспільної опіки
— виховна
— мистецтва і музею
— стипендій
— архівар
— екологія і здоров'я
— вільних членок

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич
Христина Хомин-Іжак
Ярослава Геруляк
Зінна Джус-ДеБол і
Діді Бутенко
Ольга М. Луків
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Зоряна Мішталь
Марія Кейд
Уляна Глинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью Йорк
— Північний Нью Йорк
— Нью Джерзі
— Огайо
— Чикаго
— Нова Англія
— Центральний Нью Йорк
— зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг
Рената Заяць
Татіяна Рішко
Галина Келлер

— голова
— членка
— членка
— заступниця членки
— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Тамара Стадниченко — редактор журналу "Наше Життя"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MarjaPolanskyj@verizon.net
Marja Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

*Взори до вишивання Ірини Сенюк, серія 7, ст. 12. Нитки ДМС жовта ч. 742.
Patterns for embroidery from Iryna Senyk, series 7, pg. 12. DMC thread yellow #742.*